

Hi Court

จุฬารศาลฎีกา

ปีที่ 5 ฉบับที่ 3 กรกฎาคม - กันยายน 2561

บทสัมภาษณ์ประธานแผนกคดีภาษีอากรในศาลฎีกา

บทสัมภาษณ์รองประธานศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ

บทสัมภาษณ์อธิบดีผู้พิพากษาศาลภาษีอากรกลาง

บทบัญญัติเรื่องการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไร

ที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกา

การตรวจร่างคำพิพากษาทางอิเล็กทรอนิกส์ :

มิติใหม่ในการทำงานของศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ

ระบบภาษีอากรของประเทศไทย

ภาษีอากรกับสินทรัพย์ดิจิทัล

ปกิณกะ : งานอดิเรกรวงเพื่อน

ฎีกาน่าสนใจ : คดีภาษีอากร

เทพแห่งกาลเวลา

รอบรู้รอบรอบ

TAX

บท.พิศหาย

เปลอแป็บเดียวเวลาก็เดินผ่านครึ่งปีมาแล้ว หลังจากผ่านเดือนเมษายนที่ร้อนระอุทั้งอากาศ ทั้งภาระสำคัญที่ศาลฎีกาต้องทำหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ แต่ทุกอย่างก็ผ่านพ้นคลี่คลายไปด้วยดี ท่านผู้อ่านจะเห็นได้ว่าจุลสารศาลฎีกา “High Court” ของเราเริ่มมีการนำเสนอเป็นธีม (Theme) ในแต่ละฉบับ อย่างฉบับแรกของปีนี้เป็นธีมคดีสิ่งแวดล้อม เล่มที่สองเป็นธีมคดีทรัพย์สินทางปัญญาและคดีการค้าระหว่างประเทศ ฉบับนี้ก็เช่นกัน กองบก. ตกลงกันว่าจะให้เป็นเรื่องของคดีภาษีอากร ซึ่งแม้จะมีปริมาณคดีไม่มากนักในแต่ละปี แต่คำพิพากษาหรือคำวินิจฉัยกลับมีผลกระทบกับการประกอบธุรกิจภายในประเทศและการนำเข้าส่งออกเป็นอย่างมาก จึงมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศในลำดับต้น ๆ เลยทีเดียว จุลสารศาลฎีกาฉบับนี้จึงขอเริ่มเนื้อหาโดยการสัมภาษณ์ผู้บริหารผู้รับผิดชอบราชการศาลที่พิจารณาพิพากษาคดีภาษีอากร ทั้งสามชั้นศาล พร้อมคำพิพากษาศาลฎีกาที่น่าสนใจโดยมีบทความเกี่ยวกับภาษีอากรที่น่าสนใจจากเลขานุการศาลภาษีอากรกลางและผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา คอลัมน์ปกิณกะ ท่านน้ำเพชร ปาณะถึก ได้กรุณาถ่ายทอดความรักความชอบในการถ่ายภาพเป็นงานอดิเรกให้ฟัง พร้อมเทคนิคการถ่ายภาพสำหรับผู้สนใจ ท่านคมน์ทนต์ชัย ฉายไฟโรจน์ คอลัมน์นิสต์ประจำ ก็นำบทความ “เทพแห่งกาลเวลา” หรือ “The Lord of Time” มาลงไว้อย่างน่าติดตาม คอลัมน์ปิดท้าย “รอบรู้ชวนอร่อย” ฉบับนี้ บก. พาไปชิมอาหารฟิวชั่นฟู้ดที่ร้าน FARADAY ในเมืองทองธานี จะเห็นได้ว่าเนื้อหาจุลสารของเราเข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนจะอร่อยขนาดไหนนั้น ท่านผู้อ่านลองชิมกันดูนะครับ แล้วอย่าลืมบอกกันด้วยน้ำ

mr_ruangsit@yahoo.com

บทความ ข้อความ หรือความเห็นใด ๆ ที่ปรากฏในจุลสารศาลฎีกา เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน ซึ่งศาลฎีกา และกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วย

3	ระบบภาษีอากรของประเทศไทย
4 - 5	บทสัมภาษณ์อธิบดีผู้พิพากษาศาลภาษีอากรกลาง
6 - 7	บทสัมภาษณ์รองประธานศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ (กำกับดูแลแผนกคดีภาษีอากร)
8 - 9	บทสัมภาษณ์ประธานแผนกคดีภาษีอากรในศาลฎีกา
10 - 11	ฎีกาน่าสนใจ : คดีภาษีอากร
12 - 13	ภาษีอากรกับสินทรัพย์ดิจิทัล
14 - 15	บทบัญญัติเรื่องการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไรที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกา
16 - 17	การตรวจร่างคำพิพากษาทางอิเล็กทรอนิกส์ : มิติใหม่ในการทำงานของศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ
18 - 19	เทพแห่งกาลเวลา (The Lord of Time)
20	ปกิณกะ : งานอดิเรกรวยเพื่อน
21	รอบรู้ศาลฎีกา
22	ถามมา-ตอบไป
23	รอบรู้ชวนอร่อย ร้าน FARADAY

คณะทำงาน

บรรณาธิการ : นายเรืองสิทธิ์ ตันกาญจนานุรักษ์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : นางสาวสุวัฒนา จิตสมานกุล

คณะทำงาน : นายมงคล ลิ้มแหลมทอง • นางสาวภาวิณี สุชีทรัพย์

นางสาววารุณี พุ่มศิริ • นางชนิดาภา ภูแส

นายรัฐพล ทองมาก • นางสาวแสงเดือน ยิ่งสัมพันธ์เจริญ

นางพัชรินทร์ นิธิพิเชฐ • นางสาวศุภลักษณ์ วัฒนราษฎร์

นางกาญจนา สุขไพเราะ • นางสาวสุธินี ฤกษ์วสินกุล

นางโชติมา อินทร์ธิดา • นางสาวกัญญา นาคอาจหาญ

นางสาวรัตติรินทร์ อาริยะวีรากุล

นายสกนธ์ เรืองนุ่ม (ออกแบบ, ประสานงาน)

นางสาวพรประภา ทรงฤกษ์ (พิสูจน์อักษร)

ระบบภาษีอากรของประเทศไทย

จิรฉวี อินทจาร

เลขานุการสภาภาษีอากรกลาง

“In this world nothing can be said to be certain, except death and taxes.”
- Benjamin Franklin, 1789

ประเทศไทยมีการจัดเก็บภาษีอากรมาตั้งแต่สมัยโบราณโดยหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่มีอยู่แสดงให้เห็นว่ามีการเก็บจังกอบ ซึ่งเป็นภาษีชนิดหนึ่งมาตั้งแต่สมัยก่อนยุคสุโขทัย ซึ่งต่อมาระบบการจัดเก็บภาษีก็ได้มีการพัฒนาเป็นลำดับตามยุคสมัย โดยในปัจจุบันระบบภาษีในประเทศไทยมีทั้งภาษีที่จัดเก็บโดยรัฐหรือราชการส่วนกลางเพื่อเป็นรายได้หลักของรัฐบาลในการนำมาใช้พัฒนาประเทศในภาพรวม และภาษีที่จัดเก็บโดยองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นเพื่อนำรายได้มาใช้ในการพัฒนาท้องถิ่นนั้น ๆ เป็นสำคัญ

ภาษีที่จัดเก็บโดยรัฐหรือราชการส่วนกลางอันนำมาซึ่งรายได้หลักของรัฐบาลที่สำคัญ คือภาษีตามประมวลรัษฎากร ได้แก่ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ และอากรแสตมป์ซึ่งมีกรมสรรพากรเป็นผู้จัดเก็บ โดยในการจัดเก็บภาษีเงินได้ ประเทศไทยใช้หลักแหล่งเงินได้ (Source Rule) และหลักถิ่นที่อยู่ (Residence Rule) เช่นเดียวกันกับประเทศอื่น ซึ่งสาระสำคัญของหลักแหล่งเงินได้นั้นจะดูว่าเงินได้ดังกล่าวเกิดขึ้นหรือมีแหล่งที่มาในประเทศใด ถ้าเงินได้นั้นเกิดขึ้นในประเทศไทย เช่น เงินได้เนื่องจากหน้าที่งานหรือกิจการที่ทำในประเทศไทย ผู้มีเงินได้ก็จะมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้ในประเทศไทย ส่วนการจัดเก็บภาษีตามหลักถิ่นที่อยู่ จะถือหลักว่าผู้มีเงินได้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศใดก็ต้องมีหน้าที่เสียภาษีให้แก่ประเทศนั้น หากผู้มีเงินได้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย กล่าวคืออยู่ในประเทศไทยรวมทั้งหมดไม่น้อยกว่า 180 วัน สำหรับบุคคลธรรมดา ถือว่ามีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยต้องเสียภาษีจากเงินได้ที่เกิดขึ้น

ภาพจาก <https://www.financialwatchngr.com/2018/04/02/thailand-inches-closer-to-cryptocurrency-taxation/>

ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ โดยเงินได้ที่เกิดขึ้นในต่างประเทศประมวลรัษฎากรมาตรา 41 กำหนดให้เสียภาษีในประเทศไทยเมื่อนำเงินได้นั้นเข้ามาในประเทศไทย สำหรับนิติบุคคลหากมีการจัดตั้งหรือจดทะเบียนในประเทศไทยจะถือว่ามิถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและมีหน้าที่เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลจากเงินได้ที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการทั่วโลก ทั้งนี้ การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา และภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมบางประเภท ประเทศไทยใช้อัตราภาษีแบบก้าวหน้า (Progressive Rate) เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมหรือความเสมอภาคในแนวตั้ง (Vertical Equity) กล่าวคือ ผู้ที่มีเงินได้มากกว่าจะต้องเสียภาษีในอัตราที่สูงกว่าผู้ที่มีเงินได้น้อย ในขณะที่ภาษีเงินได้นิติบุคคลในกรณีทั่วไป ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีธุรกิจเฉพาะจะใช้อัตราภาษีแบบคงที่ (Flat Rate) ในการจัดเก็บนอกจากนี้ยังมีการจัดเก็บภาษีศุลกากรจากสิ่งของที่นำเข้าหรือส่งออก มีกรมศุลกากรเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดเก็บภาษี ตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2560 และจัดเก็บภาษีสรรพสามิตสำหรับสินค้าและบริการบางประเภท มีกรมสรรพสามิตเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2560

สำหรับภาษีส่วนท้องถิ่นซึ่งมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เช่น กรุงเทพมหานคร เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด และเมืองพัทยาเป็นผู้จัดเก็บนั้น ได้แก่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 ภาษีป้าย ตามพระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. 2510 และภาษีบำรุงท้องที่ตามพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นในปัจจุบันถูกมองว่ายังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร รัฐบาลจึงมีความพยายามที่จะปฏิรูปการจัดเก็บภาษีส่วนท้องถิ่น โดยมีการร่างพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.... ขึ้นมาใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน และพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ในปัจจุบัน แต่ร่างกฎหมายดังกล่าวก็ยังมีข้อโต้แย้งหลายประการ ซึ่งคงต้องรอดูกันต่อไปว่ากฎหมายฉบับนี้จะออกมาใช้บังคับได้หรือไม่อย่างไร

บทสัมภาษณ์ ท่านสุทิน หาดพองต์

อธิบดีผู้พิพากษาศาลภาคกลาง

เรื่องสิทธิ์ ตันกาญจนานุรักษ์

รองเลขาธิการศาลฎีกา

ศาลภาคกลางเป็นศาลชั้นต้นที่เป็นศาลชำนาญพิเศษที่สำคัญต่อระบบเศรษฐกิจศาลหนึ่ง ขอให้ท่านอธิบดีได้กรุณาเล่าให้ฟังว่าศาลภาคกลางจัดตั้งขึ้นเมื่อใด และมีเจตนารมณ์ในการจัดตั้งอย่างไรครับ

ท่านอธิบดี: ศาลภาคกลางเป็นศาลชั้นต้นพิเศษ จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาคกลาง พ.ศ. 2528 เหตุที่จัดตั้งศาลภาคกลางขึ้น เพราะคดีภาคกลางเป็นคดีที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากคดีแพ่งทั่วไป จึงต้องมีวิธีพิจารณาคดีเป็นพิเศษแตกต่างจากที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ทั้งนี้ เพื่อให้การพิจารณาคดีภาคกลางได้รับการพิจารณาโดยผู้พิพากษาที่มีความรู้ความเข้าใจในปัญหาด้านภาคกลางโดยเฉพาะ และเพื่อให้การพิจารณาคดีภาคกลางเป็นไปด้วยความรวดเร็วยิ่งขึ้น ศาลภาคกลาง เปิดทำการเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2529 ปัจจุบันตั้งอยู่ที่อาคารศาลแพ่ง ชั้น 1, 2, 9 และ 13 ถนนรัชดาภิเษก แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร

เขตอำนาจและประเภทคดีที่ขึ้นสู่ศาลภาคกลางเป็นอย่างไรบ้างครับ

ท่านอธิบดี: ศาลภาคกลางมีเขตอำนาจทั่วราชอาณาจักรโดยมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาคกลางและวิธีพิจารณาคดีภาคกลาง พ.ศ. 2528 มาตรา 7 เฉพาะในเรื่องต่อไปนี้

1. คดีอุทธรณ์คำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการตามกฎหมายเกี่ยวกับภาคกลาง เช่น การขอให้เพิกถอนการประเมินของเจ้าพนักงานตามประมวลรัษฎากร ซึ่งในกรณีที่ผู้ถูกประเมินจะต้องอุทธรณ์การประเมินต่อเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เสียก่อน เมื่อมีคำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ หรือเมื่อพ้นกำหนดเวลาที่ต้องวินิจฉัยตามกฎหมายแล้ว จึงฟ้องคดีต่อศาลภาคกลางได้
2. คดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องของรัฐในหนี้ค่าภาคกลาง เช่น กรมสรรพากรฟ้องขอให้ผู้เสียภาษีชำระค่าภาคกลางที่ค้างชำระ
3. คดีพิพาทเกี่ยวกับการขอคืนค่าภาคกลาง เช่น การฟ้องขอคืนภาคกลางที่มีการชำระโดยไม่มีหน้าที่ต้องชำระเป็นต้น ซึ่งการฟ้องขอคืนภาค

กลางนี้ผู้ฟ้องจะต้องยื่นขอคืนภาคกลางจากหน่วยงานนั้นก่อน จึงจะมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลภาคกลางได้

4. คดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามข้อผูกพันซึ่งได้ทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่การจัดเก็บภาคกลาง เช่น กรมสรรพากรฟ้องผู้ค้าประกันที่ได้ทำข้อผูกพันชำระค่าภาคกลางแทนผู้เสียภาษี

5. คดีที่มีกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจศาลภาคกลาง ซึ่งปัจจุบันนี้ยังไม่มีกฎหมายบัญญัติให้คดีประเภทอื่นอยู่ในเขตอำนาจของศาลภาคกลาง

องค์คณะพิจารณาพิพากษา และจำนวนบุคลากรในศาลละครับ

ท่านอธิบดี: องค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีในศาลภาคกลางต้องมีผู้พิพากษาอย่างน้อย 2 คน โดยในปัจจุบันศาลภาคกลางมีผู้พิพากษารวมทั้งผู้บริหาร 16 คน และเจ้าหน้าที่ศาล 49 คน

สถิติคดีในปัจจุบันและย้อนหลังไป 5 ปี กับแนวโน้มปริมาณคดีที่ขึ้นสู่ศาลในอนาคตเป็นอย่างไรบ้างครับ

ท่านอธิบดี: ปริมาณคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาพิพากษาของศาลภาคกลาง

ปริมาณคดี/ปี	2556	2557	2558	2559	2560	2561
รับใหม่	276	217	222	289	271	140
เสร็จไป	220	302	192	246	325	84

*ปริมาณคดีปี 2561 ตั้งแต่ เดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายน 2561

ระยะเวลาที่ใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดีโดยเฉลี่ยรวดเร็วเพียงใดครับ

ท่านอธิบดี: โดยส่วนใหญ่แล้วหากเป็นคดีที่ไม่ซับซ้อน สามารถพิจารณาพิพากษาแล้วเสร็จได้ภายใน 6 เดือน ถึง 1 ปี ซึ่งคดีที่จะใช้เวลาพิจารณาพิพากษาเกิน 1 ปี มีจำนวนไม่มาก

ระยะเวลาในการพิจารณาคดีศาลอาชญากรรมกลาง

ระยะเวลา	2556	2557	2558	2559	2560	2561
น้อยกว่า 1 เดือน	4	7	9	6	4	0
เกิน 1 เดือน ไม่เกิน 3 เดือน	16	33	33	28	34	12
เกิน 3 เดือน ไม่เกิน 6 เดือน	64	107	75	95	115	33
เกิน 6 เดือน ไม่เกิน 1 ปี	101	116	66	95	129	33
เกิน 1 ปี ไม่เกิน 2 ปี	32	36	9	19	40	6
มากกว่า 2 ปีขึ้นไป	3	3	0	3	3	0
รวม	220	302	192	246	325	84

การอุทธรณ์คดีอาชญากรรมในปัจจุบันและสถิติการพิพากษาขึ้น ยก กลับ แก้ว ของศาลสูงมีสัดส่วนเช่นไรครับ

ท่านอธิบดี: ในอดีตการอุทธรณ์คดีอาชญากรรมจะอุทธรณ์โดยตรงไปยังศาลฎีกา ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2559 การอุทธรณ์คดีอาชญากรรมจะอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ โดยสถิติการพิพากษาคดีของศาลสูงที่พิพากษาคดีของศาลอาชญากรรมตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2560 ถึง 15 มิถุนายน 2561 เป็นดังนี้

พิพากษา	ขึ้น	ยก	กลับ	แก้
จำนวนคดี	127	10	36	79

ศาลอาชญากรรมกลางในปัจจุบันมีการสร้างความชำนาญให้แก่ผู้พิพากษา และมีการเพิ่มพูนองค์ความรู้หรือไม่ และทำด้วยวิธีใด อย่างไรครับ

ท่านอธิบดี: เป็นคำถามที่สอดคล้องกับนโยบายของท่านประธานศาลฎีกา ท่านปัจจุบันที่มีความประสงค์จะให้ศาลอาชญากรรมกลาง ซึ่งเป็นศาลชั้นอุทธรณ์ มีการยกระดับความรู้ความสามารถของบุคลากรทั้งในส่วนที่เป็นตุลาการ และในส่วนที่เป็นธุรการ ประการแรก ศาลอาชญากรรมกลางให้ความสำคัญกับการยกระดับความรู้ความสามารถของตุลาการเป็นอันดับต้น จึงมีหลักสูตรการฝึกอบรมในต่างประเทศ ศาลอาชญากรรมกลางก็ได้คัดเลือกบุคลากรจากศาลอาชญากรรมกลางส่งไปฝึกอบรม ที่เพิ่งกลับมาก็คือทีมมหาวิทยาลัย บอสตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้แล้วศาลอาชญากรรมกลางก็ขออนุมัติ ทุนการฝึกอบรมไปยังสำนักงานศาลยุติธรรมอีก 2 ถึง 3 โครงการด้วยกัน

ประการที่สอง ที่ศาลอาชญากรรมกลางทำก็คือ การพิจารณาบุคลากร เข้ามาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาในศาลอาชญากรรมกลางนี้ ได้รับนโยบายมาจาก คณะกรรมการตุลาการและสำนักงานศาลยุติธรรมที่จะคัดสรรบุคลากรที่มีการศึกษา มีความรู้ความสามารถทางด้านอาชญากรรมทุกประเภท ศาลอาชญากรรมกลางเองก็มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการคัดสรรบุคลากรที่ว่านั้นในช่วงฤดู โยกย้าย สับเปลี่ยน แต่งตั้ง ซึ่งก็คือเดือนเมษายนของทุกปี โดยมีกฎเกณฑ์

1) บุคคลนั้นจะต้องเลือกศาลอาชญากรรมกลาง เป็นอันดับแรก

2) จบการศึกษาทางด้านอาชญากรรมหรือ

3) เคยมีประสบการณ์การทำงานทางด้าน อาชญากรรมมาก่อน

4) อาวุโส

และเป็นที่น่ายินดีที่คณะกรรมการตุลาการ ก็มีมติแต่งตั้งตามที่ศาลอาชญากรรมกลางเสนอไปทุกคน

ในการพิจารณาพิพากษาคดีที่ผ่านมา ไม่ทราบว่ามีปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้างไหมครับ

ท่านอธิบดี: ปัญหาและอุปสรรคในการพิจารณาพิพากษาคดีตั้งแต่เดือนตุลาคม 2560 เป็นต้นมา ศาลอาชญากรรมกลางมีการประชุมบุคลากรหลายครั้ง ปัญหาที่อยู่ในนโยบายของท่านประธานศาลฎีกาก็คือ เรื่องการใช้เวลาในการพิจารณาพิพากษาคดี ศาลอาชญากรรมกลางก็แก้ไขปัญหา ผลที่ออกมาสามารถใช้เวลา ในการพิจารณาพิพากษาลง โดยเฉลี่ยแล้วจะเสร็จ ภายใน 6 เดือน นับแต่วันที่รับฟ้อง หากมีปัญหา ยุ่งยากบ้างก็ใช้เวลาในการพิจารณาพิพากษาไม่เกิน 1 ปี แต่เกินกว่าร้อยละ 70 ใช้เวลาไม่เกิน 6 เดือน

ทางจุลสารศาลฎีกาขอขอบคุณท่านอธิบดี ผู้พิพากษาศาลอาชญากรรมกลางที่กรุณาใช้เวลา ให้สัมภาษณ์ในครั้งนี้ด้วยครับ

ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์

บทสัมภาษณ์ท่านชูเกียรติ ดิลกแพทย์

รองประธานศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์

เรื่องสิทธิ ตันกาญจนานุรักษ์

รองเลขาธิการศาลฎีกา

เดิมทีคดีภาษีอากร คู่ความที่ไม่พอใจในผลคำพิพากษาศาลชั้นต้น อาจอุทธรณ์คำพิพากษาไปยังศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรได้โดยตรง แต่ต่อมาได้มีการจัดตั้งศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ขึ้น คู่ความจึงต้องอุทธรณ์คดีไปยังศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ จึงขอเรียนถามว่า แผนกคดีภาษีอากรในศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์จัดตั้งขึ้นเมื่อใด และมีวัตถุประสงค์อย่างไรครับ

ท่านรองประธาน: ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ พ.ศ. 2558 โดยมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 15 ธันวาคม 2558 ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์เปิดทำการเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2559 มีทั้งหมด 5 แผนก ได้แก่ แผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ แผนกคดีภาษีอากร แผนกคดีแรงงาน แผนกคดีล้มละลาย และแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว

โดยมีรองประธานศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ 5 ท่าน ที่คอยกำกับดูแลแผนกทั้งห้าดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีการพิจารณาพิพากษาคดีในชั้นอุทธรณ์โดยองค์คณะผู้พิพากษาที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญพิเศษในด้านภาษีอากร ทำให้การพิจารณาคดีชั้นอุทธรณ์ในชั้นอุทธรณ์เกิดความเป็นเอกภาพ และส่งเสริมให้กระบวนการยุติธรรมมีความรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

อยากทราบถึงเขตอำนาจศาลและประเภทคดีภาษีอากรที่ขึ้นสู่การพิจารณาพิพากษาในแผนกคดีภาษีอากรของศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ครับ

ท่านรองประธาน: แผนกคดีภาษีอากรมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลภาษีอากรกลาง ปัจจุบันมีเขตอำนาจทั่วราชอาณาจักร โดยมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่แบ่งในเรื่องต่อไปนี้ (1) คดีอุทธรณ์คำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร (2) คดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องของรัฐในหนี้ค่าภาษีอากร (3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการขอคืนค่าภาษีอากร (4) คดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามข้อผูกพันซึ่งได้ทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่การจัดเก็บภาษีอากร

องค์คณะและจำนวนผู้พิพากษาในแผนกมีมากน้อยเพียงใดครับ

ท่านรองประธาน: แผนกคดีภาษีอากรมีองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดี 2 คณะ มีผู้พิพากษา 12 คน ประกอบด้วย

รองประธานศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์กำกับดูแลแผนกคดีภาษีอากร 1 คน

ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ 2 คน

ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ 4 คน

ผู้พิพากษาอาวุโสในศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ 2 คน

ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ประจำกองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ 1 คน

ผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ 1 คน

ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นประจำกองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ 1 คน

โดยเฉลี่ยแล้วระยะเวลาที่ใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดีในแต่ละคดีนานเท่าใดครับ

ท่านรองประธาน: เป็นนโยบายของท่านประธานศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษที่จะให้ใช้เวลาในการพิจารณาพิพากษาคดีไม่เกิน 2 ถึง 3 เดือน

แล้วการคัดเลือกผู้พิพากษามาทำหน้าที่ในแผนกแต่ละรับ มีหลักเกณฑ์หรือไม่ อย่างไร

ท่านรองประธาน: มีคณะกรรมการซึ่งแต่งตั้งโดยประธานศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษทำหน้าที่คัดเลือกผู้พิพากษาที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญพิเศษในด้านคดีอาชญากรรมมาดำรงตำแหน่งโดยเสนอรายชื่อให้คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมให้ความเห็นชอบ

สถิติคดีตั้งแต่มีการจัดตั้งศาลและแนวโน้มปริมาณคดีในอนาคตเป็นอย่างไรบ้างครับ

ท่านรองประธาน: นับแต่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษเปิดทำการ มีคดีขึ้นสู่ศาล ดังนี้

ปี 2559 มี 1 คดี (เปิดทำการ 1 ตุลาคม 2559)

ปี 2560 มี 64 คดี คำวินิจฉัย 4 คดี คำสั่งคำร้อง 1 คดี

ปี 2561 ณ วันที่ 13 มิถุนายน 2561 มี 61 คดี คำวินิจฉัย 4 คดี คำสั่งคำร้อง 3 คดี

การขออนุญาตฎีกาคดีที่ตัดสินโดยแผนกคดีอาชญากรรมในศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ มีสัดส่วนอย่างไรครับ

ท่านรองประธาน: ปัจจุบันมีการขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกา 23 คดี (ณ วันที่ 13 มิถุนายน 2561) ซึ่งเมื่อเทียบกับคดีที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษมีคำพิพากษาแล้ว ยังมีจำนวนคดีที่ขออนุญาตฎีกาไม่มาก

ปัญหาและอุปสรรคในการพิจารณาพิพากษาคดีมีหรือไม่ อย่างไรครับ

ท่านรองประธาน: ปัจจุบันแผนกคดีอาชญากรรมในศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษได้นำระบบประชุมคดีทางอิเล็กทรอนิกส์และระบบการตรวจร่างคำพิพากษา ร่างคำวินิจฉัยและร่างคำสั่งคำร้องทางอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ ซึ่งจะมีผลให้การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็วและถูกต้อง แต่ปัญหาเกิดจากการที่เอกสารทางคดีมีจำนวนมาก ศาลชั้นต้นยังคงส่งสำนวนและเอกสารในรูปแบบกระดาษ ทำให้ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษจำต้องใช้เวลาในการสแกนเอกสารเป็นไฟล์อิเล็กทรอนิกส์ จึงเกิดความล่าช้าซึ่งในอนาคตอาจขอความร่วมมือจากศาลชั้นต้นและคู่ความเพื่อส่งเอกสารเป็นไฟล์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งจะทำให้สะดวกในการดำเนินการดังกล่าวต่อไป

การนำการระงับข้อพิพาททางเลือกโดยเฉพาะการไกล่เกลี่ยมาใช้ในศาล มีหรือไม่ อย่างไรครับ

ท่านรองประธาน: ในกรณีที่คู่ความประสงค์จะระงับข้อพิพาทโดยการไกล่เกลี่ยในชั้นอุทธรณ์ แผนกคดีอาชญากรรมมีการสนับสนุนการระงับข้อพิพาททางเลือก โดยการนำระบบการไกล่เกลี่ยทางจอภาพมาใช้ ทำให้คู่ความได้รับ

ความสะดวกไม่
ต้องเดินทาง
หากมีภูมิลำเนา
อยู่ต่างจังหวัด
แต่นับแต่เปิดศาล
ปรากฏว่ายังไม่มี
คู่ความขอไกล่เกลี่ยเลย
อาจเป็นเพราะลักษณะ
และการดำเนินคดี
อาชญากรรมที่องค์กรจัดเก็บ
ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมีกฎ
ระเบียบในการดำเนินคดี
ที่ไม่เอื้อต่อการตัดสินใจ
ลดหรืองดภาษีได้

**เรื่องที่ยากจะฝากไปยัง
ผู้อ่านครับ**

ท่านรองประธาน: อยากจะฝาก
ไปถึงทั้งองค์กรจัดเก็บอาชญากรรม
ฝ่ายรัฐและประชาชนผู้เสียภาษีว่า
แม้ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษแผนกคดี
อาชญากรรมจะเพิ่งตั้งขึ้นใหม่ไม่ถึง 2 ปี
โดยเปลี่ยนระบบการอุทธรณ์จาก
ศาลอาชญากรรมกลางไปยังศาลฎีกาโดยตรง
มาเป็นอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์คดี
ชั้นอุทธรณ์พิเศษแทน และกำหนดให้คำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษเป็นที่สุด ยกเว้น
คู่ความจะขออนุญาตฎีกา แต่ขอยืนยันว่าจะ
ยังคงให้ความสำคัญแก่คู่ความทั้งสองฝ่าย
ตามกฎหมายได้เช่นเดียวกับศาลฎีกา ทั้งยังคุ้มครอง
สิทธิของผู้เสียภาษี ในขณะเดียวกันก็สนับสนุน
การทำงานขององค์กรจัดเก็บอาชญากรรมของรัฐ
เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาบ้านเมืองต่อไป

**ทางจุลศาลฎีกาขอขอบคุณท่านรองประธาน
ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษเป็นอย่างยิ่ง ที่สละเวลา
มาให้สัมภาษณ์ในครั้งนี้ครับ**

บทสัมภาษณ์ท่านสุนทร ทรงอุทัย

ประธานแผนกคดีภาษีอากรในศาลฎีกา

เรืองสิทธิ์ ตันกาญจนานุรักษ์

รองเลขาธิการศาลฎีกา

วิวัฒน์ ว่องวิวัฒน์ไวยะ

เลขาธิการแผนกคดีภาษีอากร

66

คดีภาษีอากรจะมีจำนวนไม่มากในแต่ละปี แต่คำพิพากษาคดีภาษีอากรถือเป็นบรรทัดฐานในการจัดเก็บภาษีอากรทั้งประเทศ และส่งผลต่อจำนวนภาษีอากรอันเป็นรายได้หลักในการบริหารประเทศ และรักษาเสถียรภาพทางการคลัง เฉพาะในปี 2560 มีคดีที่เข้าสู่การพิจารณาของแผนกคดีภาษีอากรในศาลฎีกาคิดเป็นทุนทรัพย์รวมกันมากกว่า 10,000 ล้านบาท ดังนั้น คำพิพากษาในคดีภาษีอากรจึงมีความสำคัญส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจและประชาชนผู้มีหน้าที่เสียภาษีอากรทั้งประเทศ เรียนถามว่ามีการจัดตั้งแผนกคดีภาษีอากรตั้งแต่เมื่อใดครับ

ท่านประธานแผนก: ในปี 2539 ได้มีการจัดตั้งแผนกคดีภาษีอากรกับแผนกคดีพิเศษอื่นรวม 5 แผนก ในศาลฎีกา ตามกฎกระทรวง (พ.ศ. 2539) ออกตามความในพระราชบัญญัติให้ใช้พระธรรมนูญศาลยุติธรรม พุทธศักราช 2477 โดยให้แผนกคดีภาษีอากร มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีภาษีอากรที่อุทธรณ์มาจากศาลภาษีอากร ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร และมีคำสั่งศาลฎีกาที่ 98/2539 เรื่อง จัดองค์คณะแผนกคดีพิเศษของศาลฎีกา โดยให้แผนกคดีพิเศษ รวมทั้งแผนกคดีภาษีอากรจัดให้มีการประชุมคดีทุกเรื่อง และให้ผู้พิพากษาทุกท่านในแผนกเข้าร่วมประชุมปรึกษา ในช่วงแรกการบริหารจัดการสำนวนคดีภาษีอากรในศาลฎีกายังรวมอยู่กับส่วนกลางของศาลฎีกา แต่ต่อมาในปี 2549 ท่านประธานศาลฎีกาได้ออกระเบียบการบริหารจัดการสำนวนคดีภาษีอากรในศาลฎีกา เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาคดีภาษีอากรในศาลฎีกาเป็นไปด้วยความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ โดยกำหนดแนวทางการบริหารจัดการสำนวนคดีในแผนกคดีภาษีอากรขึ้น นับแต่นั้นเป็นต้นมา แผนกคดีภาษีอากรจึงได้มีรูปแบบการบริหารอย่างเป็นทางการขึ้นในศาลฎีกา

คดีประเภทใดบ้างที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของแผนกคดีภาษีอากรครับ

ท่านประธานแผนก: แผนกคดีภาษีอากรในศาลฎีกาจะพิจารณาพิพากษาได้เฉพาะคดีภาษีอากรที่เป็นคดีแพ่งเท่านั้น เนื่องจากตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 7 ได้บัญญัติจำกัดอำนาจพิจารณาพิพากษาให้มีอำนาจพิจารณาพิพากษาเฉพาะคดีแพ่ง ในเรื่องต่อไปนี้

(1) คดีอุทธรณ์คำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการตามกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากร

(2) คดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องของรัฐในหนี้ค่าภาษีอากร

(3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการขอคืนค่าภาษีอากร

(4) คดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามข้อผูกพันซึ่งได้ทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่การจัดเก็บภาษีอากร

(5) คดีที่มีกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจศาลภาษีอากร

เดิมการอุทธรณ์คดีภาษีอากรจะเป็นระบบสองชั้นศาล คือเมื่อศาลภาษีอากรกลางมีคำพิพากษาหรือคำสั่งแล้ว ให้อุทธรณ์มายังศาลฎีกาโดยไม่ต้องผ่านศาลอุทธรณ์ แต่ปัจจุบันได้มีการแก้ไขกฎหมายให้เป็นระบบสามชั้นศาล โดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 24 และมาตรา 26 ที่แก้ไขใหม่ กำหนดให้การอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลภาษีอากรกลาง ให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ และการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม ดังนั้น การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีภาษีอากรของศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษจะกระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

แต่อย่างไรก็ตาม ในช่วงเปลี่ยนผ่านจากการอุทธรณ์ต่อศาลฎีกามาเป็นระบบขออนุญาตฎีกานั้น หากเป็นคดีที่ศาลภาษีอากรกลางมีคำพิพากษาหรือคำสั่งก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 2559 อันเป็นวันเปิดทำการของศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ ให้อุทธรณ์ไปยังศาลฎีกาตามกฎหมายเดิม และคดีที่ยังค้างพิจารณาอยู่ในศาลฎีกาก่อน

วันเปิดทำการของศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ ก็คงให้แผนกคดีภาษีอากรคงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาต่อไปตามพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ พ.ศ. 2558 มาตรา 9

ส่วนประเภทคดีภาษีอากรและข้อพิพาทที่มักเข้าสู่การพิจารณาของแผนกคดีภาษีอากร

- **ภาษีฝ่ายสรรพากร** เช่น ข้อพิพาทเกี่ยวกับภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ข้อพิพาทเกี่ยวกับภาษีเงินได้นิติบุคคล ข้อพิพาทเกี่ยวกับภาษีมูลค่าเพิ่ม ข้อพิพาทเกี่ยวกับภาษีธุรกิจเฉพาะ และข้อพิพาทเกี่ยวกับอากรแสตมป์

- **ภาษีฝ่ายศุลกากร** เช่น ข้อพิพาทเกี่ยวกับพิกัตอัตราศุลกากรในการนำเข้า และข้อพิพาทเกี่ยวกับการสำแดงเท็จ

- **ภาษีฝ่ายสรรพสามิต** เช่น ข้อพิพาทเกี่ยวกับพิกัตอัตราภาษีสรรพสามิต ข้อพิพาทเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตสำหรับสินค้าหรือบริการ (น้ำมัน ยาสูบ เครื่องดื่ม) ข้อพิพาทเกี่ยวกับฐานภาษีสำหรับสินค้าหรือบริการ

- **ภาษีโรงเรือนและที่ดิน** เช่น ข้อพิพาทเกี่ยวกับการพิจารณาว่าทรัพย์สินใดต้องเสียภาษีหรือได้รับการยกเว้น และข้อพิพาทเกี่ยวกับการประเมินค่ารายปี

อยากทราบจำนวนบุคลากรในแผนกคดีภาษีอากรครับ

ท่านประธานแผนก:

- ประธานแผนกคดีภาษีอากรในศาลฎีกา 1 ท่าน
- ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในแผนกฯ 7 ท่าน
- ผู้พิพากษาศาลฎีกาในแผนกฯ 3 ท่าน
- ผู้พิพากษาอาวุโสในแผนกฯ 3 ท่าน
- ผู้ช่วยใหญ่ในแผนกฯ 1 ท่าน
- ผู้ช่วยเล็กในแผนกฯ 7 ท่าน (รวมเลขาฯ และผู้ช่วยเลขาฯ)
- นิติกรประจำแผนกฯ 5 คน

อยากทราบสถิติคดีภาษีอากรที่ขึ้นสู่การพิจารณาของแผนกคดีภาษีอากรครับ

ท่านประธานแผนก: ประเภทคดีภาษีอากรที่ขึ้นสู่การพิจารณาของแผนกคดีภาษีอากรประมาณร้อยละ 50 จะเป็นการพิพากษาคดีภาษีอากรตามประมวลรัษฎากรว่าด้วยภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีธุรกิจเฉพาะ อีกประมาณร้อยละ 40 จะเป็นการพิพากษาคดีภาษีศุลกากรและภาษีโรงเรือนและที่ดิน อีกร้อยละ 10 จะเป็นคดีภาษีอากรอื่น ๆ เช่น ภาษีปีโตรเลียม ภาษีป้าย เป็นต้น

ตารางประเภทคดีช่วงปี 2554 ถึง 2560

ประเภท/ปี	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560
ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา	18	20	17	20	12	6	1
ภาษินิติบุคคล	13	14	7	4	15	11	3
ภาษีมูลค่าเพิ่ม	14	16	13	16	14	14	3
ภาษีธุรกิจเฉพาะ	1	5	2	4	2	-	-
ภาษีศุลกากร	9	3	22	25	26	6	9
ภาษีสรรพสามิต	1	2	2	4	4	1	4
ภาษีโรงเรือนฯ	24	20	20	33	18	20	3
ภาษีปีโตรเลียม	1	-	1	1	2	-	-
ภาษีป้าย	1	2	2	2	-	-	-
อื่น ๆ	1	5	3	2	3	1	5
รวม	83	87	89	111	96	59	27

ขอทราบแนวทางการพิจารณาคดีภาษีอากรในแผนกคดีภาษีอากรในปี 2561 ครับ

ท่านประธานแผนก: ในช่วงปี 2559 และ 2560 ที่ผ่านมา คดีในแผนกฯ มีแนวโน้มลดลงชั่วคราว เนื่องจากได้มีการแก้ไขกฎหมายให้การอุทธรณ์ฎีกาเป็นระบบ 3 ชั้นศาล ในระหว่างนี้ความจึงต้องอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษก่อนที่จะนำคดีขึ้นสู่ศาลฎีกา แต่คาดว่าจะในช่วงปลายปี 2561 คดีจะกลับมาเพิ่มขึ้นอีกครั้ง ทำให้ในช่วง 2 ปีที่ผ่านมาแผนกฯ ได้โอกาสในการพิจารณาพิพากษาคดีที่ค้างอยู่เก่าจนแล้วเสร็จเกือบทั้งหมด ขณะนี้เหลือคดีที่ค้างเฉพาะปี 2560 เพียง 19 คดี ดังนั้น แผนกคดีภาษีอากรจึงมีเป้าหมายที่จะต้องพิจารณาพิพากษาคดีปี 2560 ให้แล้วเสร็จทั้งหมดภายในเดือนกันยายน 2561 จากนั้นคดีภาษีอากรในแผนกคดีภาษีอากรก็จะจะเป็นปัจจุบัน ส่วนคดีขออนุญาตฎีกานั้นแผนกคดีภาษีอากรมีคดีค้างปี 2560 อยู่รวม 6 คดี โดยในช่วงเวลา 1-2 ปี ต่อไปจากนี้ก็จะเป็นการพิจารณาคดีขออนุญาตฎีกาในคดีภาษีอากร ซึ่งแผนกคดีภาษีอากรก็ต้องวางบรรทัดฐานต่อไปว่าคดีประเภทใดที่จะอนุญาตให้ฎีกา และคดีประเภทใดควรยกคำร้อง ซึ่งถือเป็นเรื่องใหม่ของแผนกคดีภาษีอากรที่ต้องหาหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับการพิจารณาคำร้องขออนุญาตฎีกาในคดีภาษีอากรต่อไป

ท้ายนี้ขอทราบประธานแผนกได้ฝากข้อคิดด้วยครับ

ท่านประธานแผนก: คดีภาษีอากรเกี่ยวข้องกับตัวบทกฎหมายเป็นจำนวนมาก ประกอบกับมีกฎหมายลูกเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน ทั้งเกี่ยวข้องกับระบบบัญชีที่มีเรื่องการคำนวณตัวเลขเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ นโยบายการจัดเก็บภาษีอากรในแต่ละประเภทก็มีการเปลี่ยนแปลงทุกปี เพื่อให้เหมาะสมกับระบบเศรษฐกิจในแต่ละช่วงเวลา สังเกตได้จากการที่รัฐบาลจะมีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับภาษีอากรในทุกปี ทำให้เมื่อมีข้อพิพาทในทางภาษีอากรในแต่ละคดีก็จะมีเอกสารเข้ามาเกี่ยวข้องเป็นจำนวนมาก มีความสลับซับซ้อน และมักมีความเกี่ยวข้องกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับระบบเศรษฐกิจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุน กฎหมายเกี่ยวกับธนาคารพาณิชย์ กฎหมายเกี่ยวกับการสัมปทานของรัฐฯ การพัฒนาองค์ความรู้ในด้านภาษีอากรและการแลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้ในทุกชั้นศาล จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่นำมาปรับใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดีภาษีอากรต่อไป

ฎีกาน่าสนใจ: คดีภาษีอากร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 15345/2558

ระหว่างบริษัทเอ็นเอ็มบี มินิแบ ไทย จำกัด โจทก์
กรมสรรพากร จำเลย

อภิชาติ คงชาติ

ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นประจำกองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

ปัญหาต้องวินิจฉัยว่า การประเมินของเจ้าพนักงานประเมิน และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์เกี่ยวกับการนำสิทธิประโยชน์ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 มาตรา 31 วรรคสี่ และมาตรา 36 (4) ของโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนรวม 44 โครงการมาใช้ในการคำนวณกำไรสุทธิหรือขาดทุนสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลของโจทก์ ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 มาตรา 31 วรรคสี่ และมาตรา 36 (4) จึงเป็นบทยกเว้นบทบัญญัติตามประมวลรัษฎากรตามที่ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยหรือไม่ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรเห็นว่า ปัญหาที่พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 มาตรา 3 บัญญัติว่า "...บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน" มาตรา 31 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกำไรสุทธิที่ได้จากการประกอบกิจการที่ได้รับการส่งเสริมตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ทั้งนี้ ให้พิจารณากำหนดเป็นสัดส่วนของเงินลงทุน โดยไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน ซึ่งต้องมีกำหนดเวลาไม่เกิน 8 ปี นับแต่วันที่เริ่มมีรายได้จากการประกอบกิจการนั้น" และวรรคสี่ บัญญัติว่า "ในกรณีที่ประกอบกิจการขาดทุนในระหว่างเวลาได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

คณะกรรมการอาจอนุญาตให้ผู้ได้รับการส่งเสริมนำผลขาดทุนประจำปีที่เกิดขึ้นในระหว่างเวลานั้นไปหักออกจากกำไรสุทธิที่เกิดขึ้นภายหลังระยะเวลาได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล มีกำหนดเวลาไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นกำหนดเวลานั้น โดยจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่งหรือหลายปีก็ได้" มาตรา 36 บัญญัติว่า "เพื่อส่งเสริมการส่งออก คณะกรรมการอาจให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับสิทธิและประโยชน์พิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้ด้วย...(4) การอนุญาตให้หักเงินได้พึงประเมินในการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 5 ของรายได้ที่เพิ่มขึ้นจากปีก่อน จากการส่งออกซึ่งผลิตภัณฑ์หรือผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการส่งเสริมผลิตหรือประกอบ โดยไม่รวมค่าประกันภัยและค่าขนส่งนอกประเทศ ทั้งนี้ ตามเงื่อนไขวิธีการและระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด" ซึ่งข้อเท็จจริงฟังได้ว่า โจทก์ได้รับการส่งเสริมการลงทุนรวม 44 โครงการ โดยโจทก์ได้รับสิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากรตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 มาตรา 31 วรรคหนึ่งและวรรคสี่ และมาตรา 36 (4) โจทก์มีสิทธินำผลขาดทุนประจำปี

ของโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนที่เกิดขึ้น ในระหว่างเวลาที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามไปหัก ออกจากกำไรสุทธิที่เกิดขึ้นภายหลังระยะเวลาที่ได้รับการ ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลมีกำหนดเวลาไม่เกิน 5 ปี นับแต่วันพ้นกำหนดเวลาที่ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยจะเลือกหักจากกำไรสุทธิของปีใดปีหนึ่งหรือหลายปี ก็ได้ ตามมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 และโจทก์ยังมีสิทธิหักเงินได้พึงประเมินในการ เสียภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละห้าของ รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากปีก่อนจากการส่งออก ซึ่งผลิตภัณฑ์หรือ ผลิตภัณฑ์จากผลิตหรือประกอบตามโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยไม่รวมค่าประกันภัยและค่าขนส่งนอก ประเทศ ตามมาตรา 36 (4) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 อย่างไรก็ดีเมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่ง พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 แล้ว บทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้กำหนดวิธีการคำนวณผลกำไรสุทธิ หรือขาดทุนสุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับบริษัท ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนแต่อย่างใด ทั้งประกาศ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ที่ ป.13/2541 เรื่อง การกำหนดหลักเกณฑ์การใช้สิทธิและประโยชน์ตาม มาตรา 36 (4) ลงวันที่ 30 ธันวาคม 2541 ตามที่โจทก์อ้าง ก็ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์การคำนวณกำไรสุทธิหรือขาดทุน สุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลแต่อย่างใดไว้เช่นกัน กรณี การเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ไม่ว่าจะมีการประกอบกิจการที่ไม่ได้รับการ ส่งเสริมการลงทุนร่วมด้วย หรือมีการประกอบกิจการที่ได้รับการ ส่งเสริมการลงทุนมากกว่าหนึ่งโครงการก็ตาม ย่อม ต้องอยู่ภายใต้บังคับของประมวลรัษฎากร พระราชบัญญัติ ส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 มาตรา 31 วรรคสี่ และมาตรา 36 (4) จึงหาได้เป็นบทยกเว้นบทบัญญัติตามประมวล รัษฎากร ดังที่ศาลภาษีอากรกลางวินิจฉัยไม่ ดังนั้น การที่ เจ้าพนักงานประเมินภาษีอากรโดยอาศัยประมวลรัษฎากร จึงชอบแล้ว

หมายเหตุ

บริษัทที่มีโครงการลงทุนตั้งแต่สองโครงการขึ้นไป มีปัญหาว่า จะสามารถแยกการคำนวณภาษีแต่ละโครงการ หรือจะต้องนำผลกำไรขาดทุนของทั้งสองโครงการ มารวมกันก่อน ซึ่งหากมีผลรวมขาดทุนจึงจะไปหักภาษี

ในปีต่อไปได้ แต่ถ้าผลรวมมีกำไรก็ไม่สามารถนำมาหักได้เลย

ในเบื้องต้นมีความเข้าใจกันว่า พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเป็นกฎหมายเฉพาะที่บัญญัติการเก็บภาษีอากร เป็นพิเศษแล้ว จึงไม่อาจนำประมวลรัษฎากรซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปมาใช้บังคับกับเรื่องนี้ได้ แต่กรณีนี้หมายถึงกรณีที่ให้มี บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 กำหนดวิธีการไว้เป็นการเฉพาะแล้ว ซึ่งหากนำประมวลรัษฎากร มาบังคับแทนก็จะเท่ากับไม่ได้นำพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 อันเป็นข้อยกเว้นมาใช้

สำหรับกรณีพิพาทในคดีนี้ เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 แล้ว มิได้ กำหนดวิธีการคำนวณผลกำไรสุทธิหรือขาดทุนสุทธิเพื่อเสียภาษี เงินได้นิติบุคคลไว้เป็นอย่างอื่นในทางที่ให้ประโยชน์แก่ผู้ได้รับ ส่งเสริมการลงทุนแตกต่างไปจากบทบัญญัติในประมวลรัษฎากร ซึ่งตามประมวลรัษฎากรยึดหลักว่ากำไรสุทธิที่ต้องเสียภาษีเงินได้ นิติบุคคล คือกำไรสุทธิที่คำนวณจากรายได้รายจ่ายจากทุกกิจการ ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลนั้น ๆ มิใช่แยกคำนวณเป็น รายกิจการไป (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3545/2528) ดังนั้น เมื่อ พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 ไม่มีบัญญัติในเรื่องนี้ ก็ย่อมไม่มีทางที่จะไปขัดหรือแย้งต่อประมวลรัษฎากรได้

ด้วยเหตุนี้ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจึงนำบทบัญญัติ ในประมวลรัษฎากรมาใช้บังคับแก่กรณีพิพาทดังกล่าว ซึ่ง สอดคล้องกับการที่ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2560 มาตรา 12 แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติ มาตรา 32/1 ความว่า การคำนวณกำไรสุทธิและขาดทุนสุทธิของ ผู้ได้รับการส่งเสริม ซึ่งได้รับสิทธิและประโยชน์ทางภาษีเงินได้ นิติบุคคลให้เป็นไปตามประมวลรัษฎากร

ภาษีการกับสินทรัพย์ดิจิทัล

6 เมื่อไม่นานมานี้ได้มีการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2561 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา วันที่ 13 พฤษภาคม 2561 โดยให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ซึ่งเหตุผลความจำเป็นในการประกาศกฎหมายดังกล่าวได้ระบุว่า โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากรเพื่อให้สามารถจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากเงินได้พึงประเมินที่ได้จากการถือหรือครอบครองโทเคนดิจิทัล หรือการโอนคริปโตเคอร์เรนซีหรือโทเคนดิจิทัล โดยกำหนดให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (ซ) และ (ณ) ของ (4) ในมาตรา 40 แห่งประมวลรัษฎากร

“(ซ) เงินส่วนแบ่งของกำไรหรือผลประโยชน์อื่นใดในลักษณะเดียวกันที่ได้จากการถือหรือครอบครองโทเคนดิจิทัล

(ณ) ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการโอนคริปโตเคอร์เรนซีหรือโทเคนดิจิทัล ทั้งนี้ เฉพาะซึ่งตีราคาเป็นเงินได้เกินกว่าที่ลงทุน”

และให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (ฉ) ของ (2) ในมาตรา 50 แห่งประมวลรัษฎากร

“(ฉ) ในกรณีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (4) (ซ) และ (ณ) ให้คำนวณหักในอัตราร้อยละ 15.0 ของเงินได้”

จากการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากรดังกล่าว ผู้เสียภาษีจะต้องชำระภาษีจากผลได้จากทุน หรือในส่วนที่ตีราคาเป็นเงินได้เกินกว่าที่ลงทุนเมื่อมีการโอนคริปโตเคอร์เรนซีหรือโทเคนดิจิทัล โดยจะต้องเสียภาษีในอัตราร้อยละ 15 ของเงินได้ และต้องเสียภาษีจากเงินส่วนแบ่งของกำไรหรือประโยชน์ที่ได้รับในขณะที่ถือครองโทเคนดิจิทัลในอัตราร้อยละเดียวกันอีกด้วย

ในขณะเดียวกันรัฐบาลยังได้มีการตราพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561 กำหนดให้คริปโตเคอร์เรนซี

จิรณวิ อินทจาร*

เลขานุการศาลภาษีอากรกลาง

ณฤฎา สกลศรีประเสริฐ**

ผู้พิพากษาศาลภาษีอากรกลาง

หรือโทเคนดิจิทัลเป็นสินทรัพย์ดิจิทัล ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ภาครัฐเห็นความสำคัญในการทำธุรกิจเกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัล แต่เนื่องจากประเทศไทยเพิ่งมีกฎหมายเกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัล การศึกษาการจัดเก็บภาษีและการทำธุรกิจเกี่ยวกับสินทรัพย์ดิจิทัลในประเทศไทยยังมีไม่มากนัก ผู้เขียนจึงขอยกตัวอย่างเกี่ยวกับภาระทางภาษีที่เกี่ยวข้องในการซื้อขายและถือครองสินทรัพย์ดิจิทัล โดยเฉพาะโทเคนดิจิทัลตามกฎหมายสมาพันธ์รัฐสวิส ซึ่งเป็นประเทศสำคัญที่มีชื่อเสียงด้านการธนาคาร และมีมูลค่าการทำธุรกรรม ICO (Initial Coin Offering) สูงที่สุด รองจากสหรัฐอเมริกาในปี 2560 เพื่อที่ท่านผู้อ่านจะสามารถเห็นภาพรวมการจัดเก็บภาษีจากการทำธุรกรรมดังกล่าว จึงขอยกตัวอย่าง ดังนี้

บริษัท A เป็นบริษัท Start-up จัดตั้งขึ้นและประกอบกิจการในเมืองซูริค ประสงค์จะพัฒนาหุ่นยนต์สำหรับทำงานบ้านหุ่นยนต์ของบริษัท A ยังอยู่ในขั้นตอนการพัฒนา และสามารถวางตลาดได้ภายในเวลาประมาณ 3 ปี บริษัทคาดหมายว่าจะได้รับผลกำไรเป็นจำนวนมากจากการขายหุ่นยนต์

* เลขานุการศาลภาษีอากรกลาง, น.บ. (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), น.บ.ท., LL.M. (University of Pennsylvania), LL.M. (Kyushu University)

** ผู้พิพากษาศาลภาษีอากรกลาง, น.บ. (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์), น.บ.ท., LL.M. (Taxation) London School of Economics and Political Science, LL.M. (Columbia University)

ภายหลังจากที่ได้วางตลาด อย่างไรก็ตามก็ดี ขั้นตอนการพัฒนา
หุ่นยนต์ จนกระทั่งสามารถวางขายในตลาดได้นั้นมีค่าใช้จ่าย
สูงมาก บริษัทจึงต้องการเข้าถึงแหล่งเงินทุน โดยอาศัย
ธุรกรรม ICO (การระดมทุนโดยให้ผู้ลงทุนนำคริปโตเคอร์เรนซี
มาชำระแลกเปลี่ยนการเสนอขายโทเคนดิจิทัลโดยผู้ระดมทุน)
ซึ่งบริษัทจะออกโทเคนดิจิทัลจำนวน 20 ล้านหน่วย
ในราคา 1 ฟังก์สวิสต่อ 1 หน่วย รับชำระโดย Bitcoin
หรือ Ethereum ซึ่งเป็นเงินสกุลดิจิทัล ผู้ถือโทเคนดิจิทัล
ของบริษัทมีสิทธิในส่วนแบ่งรายได้ของบริษัท โดยบริษัท
มีหน้าที่ต้องชำระเงินจำนวนร้อยละ 30 ของรายได้ของ
บริษัทให้แก่ผู้ถือโทเคนดิจิทัล และในอนาคตบริษัทจะจัด
ให้โทเคนดิจิทัลสามารถซื้อขายแลกเปลี่ยนได้ในตลาด ต่อ
มาธุรกรรม ICO ของบริษัทประสบความสำเร็จ โดยสามารถ
ขายโทเคนดิจิทัลได้ทั้งหมดจำนวน 20 ล้านหน่วยในราคา 1 ฟังก์
สวิสต่อ 1 หน่วย

ภาษีเกี่ยวกับการโอนโทเคนดิจิทัล

จากธุรกรรมข้างต้น หากผู้ลงทุนซื้อโทเคนดิจิทัล
ไว้จากบริษัท A และต่อมาได้ขายหรือโอนโทเคนดิจิทัลนั้น
ให้แก่บุคคลอื่น การพิจารณาภาระภาษีเงินได้ของผู้ถือ
โทเคนดิจิทัลจำเป็นต้องพิจารณาก่อนว่า การถือโทเคนดิจิทัล
นั้นเป็นการถือแบบสินทรัพย์ส่วนบุคคล (Private Asset)
หรือเป็นสินทรัพย์ของกิจการ (Business Asset) ในกรณี
ที่ถือโทเคนดิจิทัลเป็นสินทรัพย์ส่วนบุคคล อาจได้รับ
ยกเว้นภาษีจากผลได้จากทุน (Capital Gain) เมื่อมีการ
จำหน่ายโทเคนดิจิทัลในตลาดรอง (Secondary Market)
อย่างไรก็ดี ในกรณีที่ถือโทเคนดิจิทัลเป็นสินทรัพย์ของ
กิจการนั้น ความรับผิดทางภาษีอากรเป็นไปตามหลักการ
ทางบัญชี กล่าวคือหากมูลค่าราคาขายสูงกว่ามูลค่า
ทางบัญชีที่ยอมรับได้สำหรับการคำนวณภาษีแล้ว ส่วนต่าง
ระหว่างมูลค่าถือเป็นเงินได้พึงประเมินที่ต้องเสียภาษี
เงินได้โดยไม่มีสิทธิได้รับยกเว้นภาษีเหมือนอย่างกรณี
การถือโทเคนดิจิทัลเป็นสินทรัพย์ส่วนบุคคล

สำหรับภาระภาษีเกี่ยวกับอากรแสตมป์นั้น
กฎหมายภาษีของสมาพันธรัฐสวิสจัดเก็บอากรแสตมป์
สำหรับการจำหน่ายหลักทรัพย์บางประเภท ซึ่งรวมถึง
การจำหน่ายหุ้นหรือหุ้นกู้ซึ่งมีผู้ค้าหลักทรัพย์สัญชาติ
สวิสที่ได้รับอนุญาตเข้าเกี่ยวข้องกับธุรกรรม ด้วยเหตุนี้
การที่ผู้ลงทุนหรือผู้ถือโทเคนดิจิทัลของบริษัท A โอนโทเคนดิจิทัล
ซึ่งถือว่าเป็นหลักทรัพย์ตามกฎหมายของสมาพันธรัฐสวิส
ให้แก่ผู้ซื้อรายอื่น จึงอยู่ในบังคับต้องชำระอากรแสตมป์
ในอัตราร้อยละ 0.15 ส่วนภาษีมูลค่าเพิ่มนั้น ผู้ถือโทเคนดิจิทัล
ไม่มีความรับผิดชอบต้องชำระภาษีมูลค่าเพิ่มเมื่อมีการขาย

โทเคนดิจิทัลให้แก่บุคคลอื่น

ภาษีเกี่ยวกับการชำระส่วนแบ่งรายได้ให้แก่ผู้ถือโทเคนดิจิทัล

สำหรับบริษัท A นั้น การชำระเงินส่วนแบ่งรายได้ของบริษัท A
ให้แก่ผู้ถือโทเคนดิจิทัล ถือเป็นค่าใช้จ่ายซึ่งสามารถนำไปหักเป็นรายจ่ายได้
อย่างไรก็ตาม สำหรับภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายสมาพันธรัฐสวิสใช้หลักการ
Scheduler Approach กล่าวคือ เงินได้ประเภทใดซึ่งมิได้ถูกจัดอยู่ใน
ประเภทเงินได้ที่ต้องเสียภาษีย่อมไม่ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย ดังนั้น การชำระ
เงินส่วนแบ่งรายได้ของบริษัทให้แก่ผู้ถือโทเคนดิจิทัล จึงไม่จำเป็นต้องหักภาษี
เงินได้ ณ ที่จ่าย เพราะไม่อยู่ในประเภทเงินได้ที่ต้องเสียภาษีหัก ณ ที่จ่าย

สำหรับภาระภาษีของผู้ถือโทเคนดิจิทัล เมื่อได้รับเงินส่วนแบ่ง
รายได้ จำต้องพิจารณาก่อนเช่นเดียวกันว่าเป็นการถือโทเคนดิจิทัล
แบบสินทรัพย์ส่วนบุคคลหรือไม่ หากผู้ลงทุนถือ
โทเคนดิจิทัลเป็นสินทรัพย์ส่วนบุคคล ซึ่งตามกฎหมาย
สมาพันธรัฐสวิส โทเคนดิจิทัลถูกมองว่าเป็น
ตราสารชนิดหนึ่ง เงินส่วนแบ่งรายได้ที่ผู้ถือ
โทเคนดิจิทัลได้รับจึงถือว่าเป็นเงินได้
พึงประเมินซึ่งจะต้องเสียภาษีเงินได้ อย่างไรก็ตาม
ในกรณีที่ถือโทเคนดิจิทัลเป็นสินทรัพย์
ของกิจการนั้น ความรับผิดทางภาษีอากร
ต้องเป็นไปตามหลักการทางบัญชี กล่าวคือ
เงินส่วนแบ่งรายได้ที่ได้รับจะถือว่าเป็น
เงินได้พึงประเมินก็ต่อเมื่อหลังจากที่
แบ่งรายได้แล้ว โทเคนดิจิทัลไม่ได้มีมูลค่า
ลดลงเท่ากับส่วนแบ่งรายได้ที่ผู้ถือ
โทเคนดิจิทัลได้รับ

จากที่ได้ยกตัวอย่าง ท่านผู้อ่าน
คงจะได้เห็นภาพการทำธุรกรรมเกี่ยวกับ
ICO และภาระภาษีที่เกี่ยวข้องกับผู้ถือ
โทเคนดิจิทัลในสมาพันธรัฐสวิสพอสังเขป สำหรับ
ประเทศไทยนั้นเพิ่งมีการออกกฎหมายสองฉบับ
ข้างต้น ซึ่งจะต้องมีการออกกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
หรือแนวปฏิบัติเพิ่มเติมเพื่อความชัดเจนต่อไป

บทบัญญัติเรื่องการขายอสังหาริมทรัพย์ เป็นทางค้าหรือหากำไรที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ (Specific Business Tax) ตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกา

ในปี 2535 ประเทศไทยได้นำระบบภาษีมูลค่าเพิ่มมาบังคับใช้ หลังจากภาษีการค้าได้ถูกยกเลิกไป อย่างไรก็ตาม มีกิจการหรือธุรกรรมบางประเภทที่รัฐมองว่าไม่อาจจัดเก็บแบบภาษีมูลค่าเพิ่มที่จะต้องคำนวณที่ละขั้นตอน และเป็นกิจการหรือธุรกรรมที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม ในการขับเคลื่อนนโยบายของรัฐในวงกว้าง จึงจำเป็นต้องกำหนดให้กิจการหรือธุรกรรมดังกล่าวเสียภาษีจากยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายใด ๆ (Gross Receipts) ภาษีประเภทดังกล่าวเราเรียกว่า “ภาษีธุรกิจเฉพาะ” (Specific Business Tax)

ภาษีธุรกิจเฉพาะ เป็นภาษีตามประมวลรัษฎากรประเภทหนึ่ง ถือเป็นภาษีที่เก็บจากการประกอบกิจการเฉพาะอย่าง เช่น การธนาคาร การรับประกันชีวิต การประกอบกิจการเยี่ยงธนาคารพาณิชย์ รวมถึงการขายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นทางการค้าหรือหากำไร เป็นต้น

ข้อสังเกตที่น่าสนใจในเรื่องภาษีธุรกิจเฉพาะอย่างหนึ่ง คือ ภาษีธุรกิจเฉพาะจะจัดเก็บโดยอาศัยหลักอาณาเขต (Territorial Principle) หมายความว่า รัฐจะจัดเก็บภาษีเฉพาะการประกอบกิจการเฉพาะอย่างที่เกิดขึ้น “ในราชอาณาจักร” เท่านั้น แตกต่างจากภาษีเงินได้นิติบุคคล ซึ่งใช้หลักถิ่นที่อยู่ (Residence Rule) ที่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย จะต้องนำเงินได้ไม่ว่าจะเกิดมาจากแหล่งในหรือนอกราชอาณาจักร มาเสียภาษีเงินได้หมด (Worldwide Income Basis)

สำหรับการขายอสังหาริมทรัพย์ที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะนั้น ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 91/2 (6) ได้บัญญัติให้การประกอบกิจการ “การขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไร ไม่ว่าอสังหาริมทรัพย์นั้นจะได้มาโดยวิธีใดก็ตาม ทั้งนี้ เฉพาะที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา” ในราชอาณาจักรต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

การขายอสังหาริมทรัพย์ ไม่ว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล หากมีเงินได้ก็ต้องเสียภาษีเงินได้ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการคำนวณที่ประมวลรัษฎากรกำหนด แต่สังเกตให้ดี ไม่ใช่ว่าทุกธุรกรรมของการขายอสังหาริมทรัพย์จะต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ แต่การขายอสังหาริมทรัพย์จะเสียภาษีธุรกิจเฉพาะต่อเมื่อเป็น “การขายอสังหาริมทรัพย์ในทางค้าหรือหากำไร” ตามที่กฎหมายบัญญัติเท่านั้น

ดร.เพ็ญวิภา ลอยกุลนันท์

เป็นนักศึกษาระดับปริญญาโทช่วยเป็นนักภาษาศาสตร์

อะไรคือ “การขายอสังหาริมทรัพย์ในทางค้าหรือหากำไร” ต้องดูที่มาตรา 4 ของพระราชกฤษฎีกาออกตามความในประมวลรัษฎากรว่าด้วยการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไร (ฉบับที่ 342) พ.ศ. 2541 ซึ่งบัญญัติให้การขายอสังหาริมทรัพย์เฉพาะที่ต้องจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมดังต่อไปนี้ เป็นการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค้าหรือหากำไรที่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ ตามมาตรา 91/2 (6) แห่งประมวลรัษฎากร

(1) การขายอสังหาริมทรัพย์ของผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ทำการจัดสรรที่ดิน ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการจัดสรรที่ดิน

(2) การขายห้องชุดของผู้ประกอบกิจการ ซึ่งเป็นผู้ขอจดทะเบียนอาคารชุด ตามกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด

(3) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นอาคารที่สร้างขึ้นเพื่อขาย รวมถึงการขายที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารดังกล่าว

(4) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่เข้าลักษณะตาม (1) (2) หรือ (3) เฉพาะกรณีที่มีการแบ่งขายหรือมีการแบ่งแยกไว้เพื่อขาย โดยได้จัดทำถนนหรือสิ่งสาธารณูปโภคอื่น หรือให้ค้ำประกันว่าจะจัดให้มีสิ่งดังกล่าว

(5) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ผู้ขายมีไว้ในประกอบกิจการเฉพาะของนิติบุคคล ตามมาตรา 77/1 แห่งประมวลรัษฎากร

(6) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่เข้าลักษณะตาม (1) (2) (3) (4) หรือ (5) ที่ได้กระทำภายใน 5 ปีนับแต่วันที่ได้นำอสังหาริมทรัพย์นั้น เว้นแต่

(ก) การขายหรือการถูกเวนคืนตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์

(ข) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาโดยทางมรดก
(ค) การขายอสังหาริมทรัพย์ที่ใช้เป็นสถานที่อยู่อาศัย
อันเป็นแหล่งสำคัญที่ผู้ขายมีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้าน
ตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรเป็นเวลาไม่น้อยกว่า
1 ปีนับแต่วันที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น ในกรณีที่ที่ดินและ
อาคารหรือสิ่งปลูกสร้างตาม (ค) ได้มาไม่พร้อมกัน กำหนด
เวลา 5 ปี ตามความใน (6) ให้ถือตามระยะเวลาการได้มา
ซึ่งที่ดินหรืออาคารหรือสิ่งปลูกสร้างที่ได้มาภายหลัง

(ง) การโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง
ในอสังหาริมทรัพย์โดยไม่มีค่าตอบแทนให้แก่บุตรชดด้วย
กฎหมายของตน แต่ไม่รวมถึงบุตรบุญธรรม

(จ) การโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง
ในอสังหาริมทรัพย์ทางมรดกให้แก่ทายาทโดยธรรมหรือผู้รับ
พินัยกรรมซึ่งเป็นทายาทโดยธรรม

(ฉ) การโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง
ในอสังหาริมทรัพย์ให้แก่ส่วนราชการหรือองค์การของรัฐบาล
ตามมาตรา 2 แห่งประมวลรัษฎากรโดยไม่มีค่าตอบแทน

(ช) การแลกเปลี่ยนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง
ในอสังหาริมทรัพย์กับส่วนราชการหรือองค์การของรัฐบาล
ตามมาตรา 2 แห่งประมวลรัษฎากร เฉพาะในกรณีที่
ส่วนราชการหรือองค์การของรัฐบาลนั้นได้มีการจ่ายค่าตอบแทน
เป็นอย่างอื่นนอกจากอสังหาริมทรัพย์ที่แลกเปลี่ยนนั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2553/2544

อสังหาริมทรัพย์ที่มีไว้ใน การประกอบกิจการ หมายถึง
อสังหาริมทรัพย์ที่ใช้ในการประกอบกิจการ และที่มีไว้เพื่อใช้
ในการประกอบกิจการ แม้ยังมีได้นำมาใช้ในการประกอบ
กิจการก็ตาม โจทก์เป็นนิติบุคคลมีที่ดินไว้เพื่อพัฒนาเป็น
วิทยาเขตแห่งใหม่ ซึ่งเป็นกิจการที่อยู่ในวัตถุประสงค์ของโจทก์
ที่ดินดังกล่าวจึงเป็น อสังหาริมทรัพย์ที่โจทก์มีไว้ใน
การประกอบกิจการ เมื่อโจทก์ขายที่ดินแปลงดังกล่าวจึงต้องถือว่าเป็น
การขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค่าหรือหากำไรอันต้อง
เสียภาษีธุรกิจเฉพาะ ตามประมวลรัษฎากรมาตรา 91/2 (6)

ข้อสังเกต

แม้คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้จะปรับบทโดยให้
พระราชกฤษฎีกา ฉบับเก่า แต่ก็นำมาใช้ในการตีความ
ตามมาตรา 4 (5) ของพระราชกฤษฎีกา ฉบับ 342 ได้

ผู้ขายตามมาตรา 4 (5) ของพระราชกฤษฎีกา
ฉบับที่ 342 ใช้บังคับแก่นิติบุคคลเท่านั้น และเมื่อนิติบุคคลจะขาย
อสังหาริมทรัพย์เกิน 5 ปี นับแต่วันที่ได้มา ก็ต้องเสียภาษี

ธุรกิจเฉพาะ เพราะกรณีดังกล่าวเป็นเรื่องของอนุมาตรา (5)

มีกรณีน่าสนใจสำหรับการถูกเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ว่าจะต้องเสีย
ภาษีธุรกิจเฉพาะหรือไม่

กรณีบุคคลธรรมดา มาตรา 4 (6) (ก) ของพระราชกฤษฎีกาฉบับที่ 342
บัญญัติไว้ชัดเจนว่า การขายหรือการถูกเวนคืนตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์อยู่ในข้อยกเว้นที่ไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

ประเด็นน่าคิดอยู่ในกรณีที่ผู้ขายหรือผู้ถูกเวนคืนเป็นนิติบุคคล
จะถือว่า ที่ดินหรืออสังหาริมทรัพย์มีไว้ใน การประกอบกิจการ อันจะต้องเสีย
ภาษีธุรกิจเฉพาะตามมาตรา 4 (5) หรือไม่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6693/2559 (ประชุมใหญ่)

การที่โจทก์ซึ่งเป็นนิติบุคคลโอนที่ดินให้กรุงเทพมหานคร
ตามพระราชบัญญัติเวนคืนฯ ถือเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์ตามประมวลรัษฎากร
มาตรา 91/1 (4) แต่ไม่ต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ เนื่องจากที่ดินและอาคาร
ที่พิพาทไม่ได้มีไว้เพื่อขาย แต่มีไว้เพื่อประกอบกิจการเป็นที่ตั้งอาคารสำนักงาน
ของโจทก์ ประกอบกับการที่โจทก์ต้องโอนทรัพย์สินก็เนื่องจากมีพระราชกฤษฎีกา
ออกมากำหนดให้ที่ดินที่โอนนั้นอยู่ในบริเวณที่จะเวนคืน ซึ่งหากโจทก์ไม่ตกลง
กับเจ้าหน้าที่ก็ต้องถูกเวนคืน ดังนั้น การที่โจทก์ยอมตกลงโอนที่ดินภายใต้สภาพ
บังคับเช่นนี้ ย่อมไม่ใช่การโอนโดยเจตนา หรือเพื่อประโยชน์ในกิจการของโจทก์
จึงไม่ถือเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค่าหรือหากำไร ตามประมวล
รัษฎากร มาตรา 91/2 (6)

ข้อสังเกต

ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามองว่า การโอนกรรมสิทธิ์โดยผู้ขาย
มิได้สมัครใจจะถือว่าเป็นการขายอสังหาริมทรัพย์เป็นทางค่าหรือหากำไรไม่ได้
หากถูกบังคับขายแล้วยังต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะอีกก็จะเป็นธรรมแก่โจทก์
แสดงให้เห็นว่า ศาลฎีกาไม่ได้ให้ความสำคัญกับตัวบทกฎหมายตามตัวอักษร
เพียงอย่างเดียว แต่จะตีความตัวบทควบคู่ไปกับเจตนารมณ์ ในการ
ออกกฎหมายเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมที่สุด

การตรวจร่างคำพิพากษา ทางอิเล็กทรอนิกส์: มิติใหม่ในการทำงานของ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ

จันทร์กระพ้อ ต่อสุวรรณ สีนธกาว

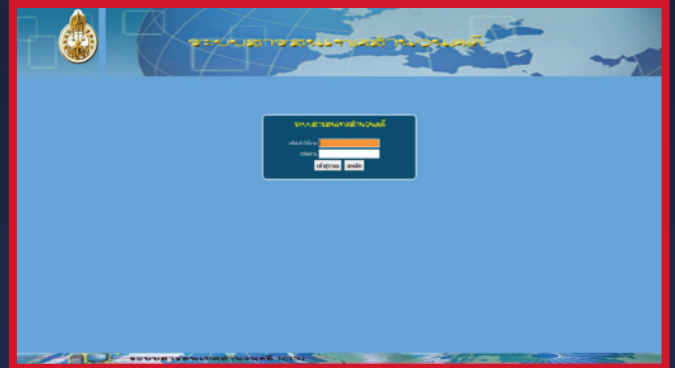

For example, in the acknowledgements chapter of a book: "Designed by Jannoon028 / Freepik"

ผู้เขียนบทความนี้เป็นประโยชน์ของผู้เขียนบทความอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ

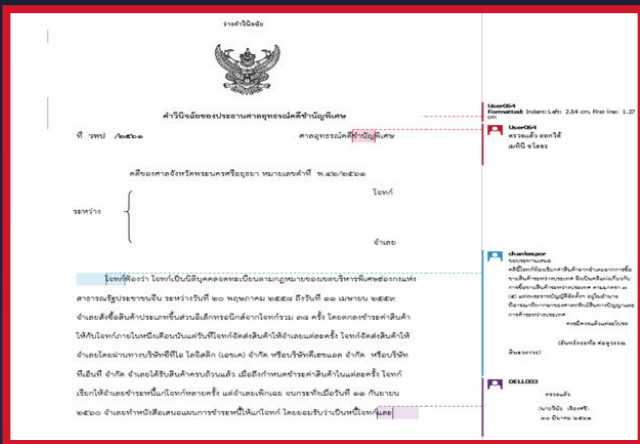
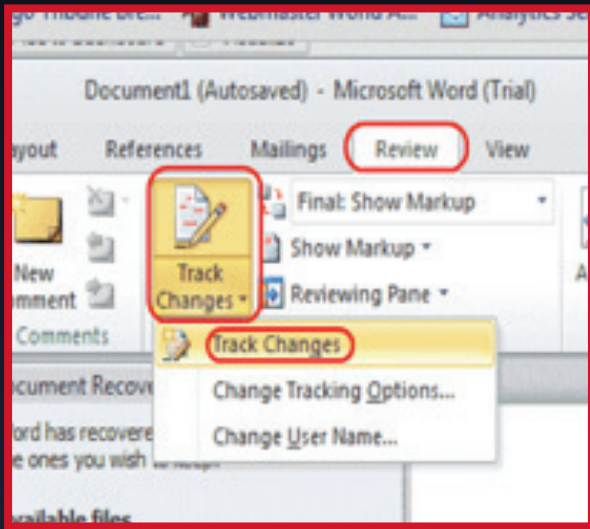
คาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษมีนโยบายในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการดำเนินงานของศาลตั้งแต่เริ่มเปิดทำการศาลในวันที่ 1 ตุลาคม 2559 โดยโครงการตรวจร่างคำพิพากษาทางอิเล็กทรอนิกส์เป็นโครงการสำคัญที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษให้ความสำคัญในการพัฒนาทั้งวิธีการ ขั้นตอน และระบบ ตลอดระยะเวลาปีเศษที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษพัฒนาระบบการตรวจร่างคำพิพากษาหรือคำสั่งทางอิเล็กทรอนิกส์มาจนมีระเบียบศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษว่าด้วยการตรวจร่างคำพิพากษาหรือคำสั่งคำร้องหรือคำวินิจฉัยทางเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2560 และปัจจุบันนี้ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษได้มีการทำคำพิพากษา คำสั่ง คำร้อง และคำวินิจฉัยทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างเต็มระบบแล้ว

การตรวจร่างคำพิพากษาหรือคำสั่งทางอิเล็กทรอนิกส์มีขั้นตอนการตรวจร่างโดยผู้พิพากษาเจ้าของสำนวนยกร่างคำพิพากษาทางอิเล็กทรอนิกส์และส่งร่างคำพิพากษาให้ผู้ช่วยผู้พิพากษาผู้ตรวจผ่านทางระบบรับส่งอีเมลภายในของศาล หรือระบบ CIS (Court Information System) ซึ่งระบบดังกล่าวมีความปลอดภัยสูง เพราะเป็นระบบปิดภายใน (Intranet) อีกทั้งร่างคำพิพากษาจะถูกใส่รหัสเพื่อความปลอดภัย

อีกชั้นหนึ่งด้วย เมื่อผู้ช่วยผู้พิพากษาผู้ตรวจได้รับร่างคำพิพากษาแล้วก็จะทำการตรวจแก้ไขโดยใช้คำสั่งติดตามการแก้ไข (Track Changes) ซึ่งเป็นคำสั่งหนึ่งไมโครซอฟท์ Word และเป็นคำสั่งที่ใช้กันทั่วไปในการตรวจแก้ไขเอกสารโดยที่ยังคงข้อความในเอกสารเดิมไว้ทั้งหมด เมื่อผู้ช่วยผู้พิพากษาผู้ตรวจทำการตรวจแก้ไขเสร็จ จะส่งร่างคำพิพากษาดังกล่าวทางอีเมล CIS ให้ผู้ช่วยใหญ่เพื่อดำเนินการตรวจแก้ไขเช่นเดียวกัน ร่างคำพิพากษาจะถูกแก้ไขและส่งต่อไปทางอิเล็กทรอนิกส์เช่นนี้จนมีคำสั่งที่ออกร่างคำพิพากษาโดยผู้บริหารของศาล ในการแก้ไขข้อความในร่างคำพิพากษา โปรแกรมจะแสดงการแก้ไข

รหัสที่สร้างขึ้นโดยผู้พิพากษาเจ้าของสำนวนจะมีการแจ้งให้ผู้ตรวจและผู้บริหารทราบโดยทางอื่นที่ไม่ได้ติดไปกับตัวสำนวน การตรวจร่างทางอิเล็กทรอนิกส์ นอกจากจะเป็นการประหยัดเวลา ลดขั้นตอน มีความถูกต้อง ชัดเจนมากยิ่งขึ้นแล้วยังประหยัดกระดาษไปได้มาก ซึ่งเป็นการช่วยลดการใช้ทรัพยากรสิ้นเปลืองอีกทางหนึ่งด้วย

ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษเริ่มดำเนินการตรวจร่างทางอิเล็กทรอนิกส์มาได้ระยะหนึ่ง และยังคงขับเคลื่อนดำเนินการต่อไป อันเป็นการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานของ ผู้พิพากษาศาลสูงจากระบบเดิม ๆ มาเป็นรูปแบบใหม่ โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมาช่วยให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ท่านที่สนใจ สามารถสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ ctorsuwans@gmail.com

เป็นสิ่งที่แตกต่างกันไปของแต่ละผู้ตรวจโดยอัตโนมัติ ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มเติมข้อความ ตัดทอนข้อความ หรือใส่ข้อคิดเห็น ทำให้ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้แก้ไขข้อความส่วนใด เมื่อวันที่เท่าใด เมื่อผู้บริหารได้ออกร่างคำพิพากษาแล้ว จึงส่งไฟล์อิเล็กทรอนิกส์ให้ห้องพิมพ์คำพิพากษาเพื่อพิมพ์คำพิพากษาลบจริงต่อไป

การดำเนินงานในการตรวจร่างทางอิเล็กทรอนิกส์ของศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษตลอดมา พบว่าการตรวจร่างคำพิพากษาทำได้สะดวก รวดเร็ว ถูกต้องแม่นยำมากขึ้น ลดขั้นตอนการส่งร่างคำพิพากษาไปห้องพิมพ์คำพิพากษาเพื่อผลิตชุดตรวจ และลดความผิดพลาดจากการพิมพ์ เพราะผู้ช่วยผู้พิพากษาผู้ตรวจไม่จำเป็นต้องตรวจทานชุดตรวจให้ตรงกับร่างคำพิพากษาอีกครั้ง การแก้ไขร่างคำพิพากษาโดยใช้โปรแกรมสามารถแสดงผลการแก้ไขหรือการใส่ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ได้เป็นระเบียบเรียบร้อย อ่านง่าย ชัดเจนมากกว่าการเขียน การรักษาความลับของร่างคำพิพากษาทำได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะร่างคำพิพากษาที่ส่งทางระบบ CIS จะถูกเข้ารหัสด้วย Password ซึ่งเป็นระบบคำสั่งในโปรแกรม Microsoft Word

เทพแห่งกาลเวลา The Lord of Time

เวลาคืออะไร ใครตอบได้บ้าง แน่นอนว่าเวลาไม่ใช่นาฬิกา และนาฬิกาก็ไม่ใช่เวลา นาฬิกาเป็นเพียงเครื่องมือหยาบ ๆ ที่บอกเราว่า ตอนนี้เราอยู่ ณ จุดใดในขณะปัจจุบันที่สมมุติขึ้น แต่นาฬิกาไม่อาจบอกเราว่า เวลาเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อใดและสิ้นสุดลงวันไหน เปรียบเทียบกับชีวิตเราก็ไม่อาจเอานาฬิกาและปฏิทินมาเป็นเครื่องวัดการเริ่มต้นและสิ้นสุดการเกิด การเรียน การทำงาน และการใช้ชีวิต เพราะปฏิทินและนาฬิกาเป็นได้แค่เครื่องหมาย แต่ไม่ใช่เครื่องมือที่จะบอกเราว่าชีวิตเราควรดำเนินไปได้นานแค่ไหน และชีวิตจะสิ้นสุดลงเมื่อใด นี่คือการประเด็นสำคัญที่อยากจะนำเสนอให้คิดกัน เพื่อว่าคนที่สนใจเรื่องการบริหารเวลาและต้องการทำงานหรือต้องการใช้ชีวิตให้มีศักยภาพ จะได้ช่วยกันหาคำตอบให้ตัวเอง คำตอบที่แต่ละคนได้อาจไม่เหมือนกัน แต่คนที่คิดเรื่องเวลาย่อมสร้างผลงานด้านต่าง ๆ มากกว่าคนที่ไม่คิดเรื่องนี้เป็นแน่แท้ เพราะคนที่ครุ่นคิดเรื่องเวลาย่อมจะเข้าใจได้มากกว่า หากไม่ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ หรือไม่ทำในสิ่งที่ยากจะทำ ก็จะไม่มีความเหลือไว้ให้ได้อำนาจต่างจากคนที่ไม่คิดเรื่องนี้ พวกเขา ก็จะประมาท และใช้ชีวิตในแต่ละวันแบบไร้คุณค่าโดยไม่รู้ตัว ซึ่งแน่นอนพวกเขาได้ใช้เวลาของตัวเองตามวิถีที่เลือกแล้วเช่นกัน

มีนักบริหารในหลายทศวรรษที่ผ่านมาชอบเปรียบเทียบว่า เวลา คือทรัพยากรอันมีค่า นี่คือการอุปมาอุปไมยที่ดูหรูหรา แต่ไม่เป็นความจริง เพราะความหมายของทรัพยากรที่มีค่าในทางเศรษฐศาสตร์ หมายถึงสิ่งที่มีมูลค่าหรือมีราคาในตัวเอง และเป็นสิ่งที่มีความจำกััด เป็นสิ่งขาดแคลนหายาก ใช้แล้วหมดไป และไม่อาจสร้างขึ้นมาทดแทนได้ภายในเวลาอันจำกัด ตัวอย่างทรัพยากรที่มีค่า เช่น ป่าไม้ แร่ธาตุ และพลังงานจากธรรมชาติ จำพวก น้ำมัน ถ่านหิน เป็นต้น แต่เวลาไม่ใช่ เวลาไม่ใช่ทรัพยากรอันมีค่า เวลาไม่มีราคาในตัวเอง และเป็นสิ่งที่อาจหมดไป หรือไม่มีวันหมดเลยก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่าใครเข้าใจเวลามากน้อยแค่ไหน และใช้เวลาอย่างไร

ยกตัวอย่างเช่น สำหรับคนไม่มีเป้าหมายในชีวิต ไม่มีอะไรที่จะต้องทำให้สำเร็จ ไม่มีกรอบวัดของนาฬิกาหรือปฏิทินมากำหนดว่า ภารกิจต่าง ๆ

ดร.คมน์ทงชัย ฉายไฟโรจน์

รองเลขาธิการสภาการศึกษา

จะต้องเสร็จสมบูรณ์เมื่อใด คนแบบนี้เวลาไม่มีความหมายสำหรับพวกเขา เพราะเขามีเวลาเหลือเฟือ ไม่รู้จะเอาเวลาไปทำอะไร วัน ๆ หายใจทิ้งไปกับโซเชียล ใช้ชีวิตเรื่อยไป ปล่อยอารมณ์จิตใจให้ร่อนเร่พเนจรแบบไร้ทิศทาง นี่เป็นแบบหนึ่ง

แต่สำหรับคนที่มึนงานล้นมือ มีภารกิจมากมาย เวลาอาจเป็นสิ่งมีค่า บางทีพวกเขาต้องการเวลามากถึงมากที่สุด เพราะคิดว่าหากมีเวลามากกว่านี้ พวกเขาก็จะทำงานได้สำเร็จมากกว่านี้ นี่ก็แบบหนึ่ง

ตรงกันข้ามกับบางคน แม้มีงานมากมาย แต่ทำงานได้สำเร็จภายในกรอบที่กำหนด แล้วยังมีเวลาเหลือเฟือไปหาความสุขให้ตัวเองด้านต่าง ๆ และยังสร้างผลงานอันเป็นประโยชน์ให้แก่คนอื่น ๆ นี่ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง

จะเห็นได้ว่า มีคนอยู่หลายแบบที่มีมุมมองด้านเวลาแตกต่างกัน คนที่ไม่มีความฝัน ไม่มีเป้าหมาย ก็จะไม่สนใจเวลา คนที่ทำงานอยู่ตลอดเวลา หรือบางทีก็ทำเป็นยุ่ง พวกนี้ก็จะบอกว่าเวลาเป็นสิ่งหายาก และอยากได้เวลาเพิ่มเรื่อย ๆ ไม่สิ้นสุด แต่คนอีกกลุ่มหนึ่งที่ทำงานแล้วเสร็จทันเวลา แล้วยังออกมามีทั้งยังมีเวลาเหลือเฟือไปทำประโยชน์ให้ตัวเองและผู้อื่นอีก คนกลุ่มหลังนี้เข้าใจได้ดีว่า เวลาเมื่อมีเหลือเฟือ เพราะพวกเขารู้จักบริหารเวลา และนักบริหารเวลาที่ดีก็คือนักวางแผนการทำงานที่ชาญฉลาดนั่นเอง

ประเด็นของเรื่องนี้ก็คือ การวางแผนการทำงานในแต่ละวันเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดและเป็นตัวชี้วัดว่า คนคนนั้นเป็นคนฉลาดแค่ไหน นี่ไม่ใช่เรื่องคนขยันแบบบ้าคลั่ง หรือความฉลาดจากผลการเรียนในมหาวิทยาลัยระดับเกียรตินิยม แต่เป็นเรื่องของการวางแผนการทำงานในแต่ละวันอย่างสมดุล ต่อให้คนคนหนึ่งเรียนเก่งแค่ไหน ขยันแค่ไหน แต่ถ้าบ่นว่างานเยอะ หรือทำงานไม่ทัน แสดงว่า คนคนนั้นกำลังมีปัญหากับการวางแผนการทำงานแล้ว เพราะไม่มีใครมีเวลามากน้อยกว่ากัน แต่อยู่ที่ใครวางแผนการใช้เวลาอย่างชาญฉลาดต่างหาก คนที่รู้จักวางแผนการทำงานหรือรู้จักวางแผนการใช้ชีวิตจะมีเวลาพอที่จะทำทุกอย่างที่อยากทำเสมอ เพราะความจริงก็คือเวลาเป็นอติวิสัย กล่าวคือ เป็นไปตามมุมมองของแต่ละคน เพราะโดยเนื้อแท้แล้ว เวลาไม่ได้ดำรงอยู่ในตัวของมันเอง แต่ต้องมีผู้สังเกตหรือมีวัตถุมาเกี่ยวข้อง เวลาจึงเกิดขึ้น

นักวิทยาศาสตร์ตั้งแต่ยุคโบราณจนถึงปัจจุบัน ทั้งในทฤษฎีสัมพัทธภาพและทฤษฎีควอนตัมแมคคาณิก ได้พิสูจน์และยอมรับแล้วว่า เวลาไม่อาจเกิดขึ้นได้โดยลำพัง เวลาไม่อาจดำรงอยู่โดยไม่มีตัววัดหรือจุดเกาะเกี่ยว นั่นหมายความว่า เวลาจะมีอยู่หรือไม่ หรือเวลาจะมีมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับเป็นเวลาของใคร เวลาของอะไร หรือใช้สิ่งไหนไปเทียบเคียง

ความเป็นจริงคือ แต่ละคนมีเวลาสัมผัสไม่เท่ากัน และเวลา ก็ส่งผลต่อชีวิตแต่ละคนไม่เหมือนกัน ยังมีเรื่องที่น่าฉงนอีกเรื่องหนึ่งก็คือเวลาช้าเร็วไม่เท่ากันในแต่ละสถานที่ เรื่องนี้หลายคนอาจไม่เชื่อ แต่นักวิทยาศาสตร์พิสูจน์แล้วว่า คู่แฝดที่อยู่คนละที่กัน คนหนึ่งอาศัยอยู่บนภูเขา อีกคนหนึ่งอาศัยอยู่บนพื้นราบ คนที่อยู่บนภูเขาจะแก่เร็วกว่าคนที่อยู่บนพื้นราบ เพราะเวลาบนภูเขาจะเร็วกว่าเวลาบนพื้นราบ¹ เนื่องจากเวลาคือพลังงานชนิดหนึ่ง แต่จะวัดเวลาได้ต้องมีจุดเกาะเกี่ยว

ความรู้ทางฟิสิกส์แบบนี้บอกเราว่า เวลาไม่ใช่ระยะทางจากชั่วขณะหนึ่งไปยังชั่วขณะหนึ่ง และเวลาไม่ใช่ระยะทาง จึงไม่อาจคิดแบบแบ่งเป็นช่วง ๆ อย่างที่เป็นชั่วโมงหรือสองชั่วโมงตามเข็มนาฬิกา แต่เวลาที่แท้จริงคือ Energy และเป็น Borderless คือเวลาไม่มีจำกัด วัดไม่ได้ ขึ้นอยู่กับว่าใครรู้สึกแบบไหน และคิดถึงเรื่องใดในชั่วขณะนั้น ๆ เราจะเห็นเรื่องนี้เป็นจริงได้ง่าย ๆ ก็จากการที่เมื่อใครคนหนึ่งทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีความสุข ก็จะไม่คิดถึงเวลา บางทีก็เหมือนเวลาหยุดนิ่ง หรือไม่อยากให้เวลาหมดลง ทั้ง ๆ ที่ความเป็นจริงแล้ว เวลาไม่เคยหมดลง แต่เป็นเพราะคนคนนั้นเอาเวลาไปผูกติดกับเข็มนาฬิกาหรือปฏิทิน แต่หากคนคนนั้นยังอยากทำอะไรที่มีความสุขต่อไปโดยไม่สนใจสิ่งอื่น เขาก็จะยังคงทำได้ไม่มีที่สิ้นสุด ในทางตรงกันข้าม คนที่ทำอะไรในสิ่งที่ไม่อยากทำ หรือทำเพราะคิดว่าเป็นหน้าที่บังคับให้ทำ คนคนนั้นก็จะรู้สึกว่ายาวนาน

เหลือเกิน ความจริงแล้วเวลาไม่มีคำว่ายาวนาน แต่เวลาได้ลักทอขยายออกไปตามความรู้สึกของเขา

ด้วยเหตุนี้ สำหรับคนที่มีภารกิจเยอะ แต่อยากมีเวลาเหลือเพื่อ สิ่งที่ยากที่สุดก็คือ การวางแผนการทำงานอย่างชาญฉลาด และเลือกทำสิ่งที่สำคัญจริง ๆ โดยทำทีละอย่าง เพราะทุกคนมีสิ่งที่ต้องทำมากมายกันทั้งนั้น แต่สิ่งที่ทำแล้วสร้างผลกระทบต่เป้าหมายหลัก สิ่งนั้นต่างหากที่สำคัญและเป็นสิ่งที่ต้องทำ สิ่งอื่นไม่ใช่

วิธีการวางแผนการทำงานที่มีประสิทธิภาพสูงสุดที่เป็นที่ยอมรับกันในหลักการบริหารยุคใหม่สามารถสรุปได้ ดังต่อไปนี้

1. ตอบตัวเองให้ได้ว่า งานอันเป็นหน้าที่หลักคืออะไร
2. กำหนดเป้าหมายของงานอันเป็นหน้าที่หลักนั้นว่า มีเป้าหมายจำนวนเท่าใด ใช้ตัววัดแบบไหน กำหนดตัววัดออกมาเป็นตัวเลขให้ได้ว่ามีเป้าหมายกี่ชิ้นต่อวัน ต่อสัปดาห์ หรือต่อเดือน
3. วางแผนว่า งานแต่ละชิ้นหรือแต่ละภารกิจต้องสำเร็จตามเวลานาฬิกา หรือวันเวลาตามปฏิทินนานเท่าใด คือกำหนดออกมาเป็นชั่วโมง วัน หรือสัปดาห์ เป็นต้น
4. ลงมือทำตามแผนที่วางไว้ ให้ยึดติดกับแผนอย่างเคร่งครัด ทำทีละชิ้นงาน ทำทีละภารกิจจนกว่าจะสำเร็จ ห้ามทำงานหลายอย่างพร้อม ๆ กัน
5. ละเว้นภารกิจอย่างอื่นทุกชนิดที่ไม่ใช่งานในหน้าที่หลัก และไม่ใช่งานตามที่ได้วางแผนไว้

หากปฏิบัติตามกฎ 5 ข้อนี้อย่างจริงจัง รับรองว่า ทุกคนจะมีเวลาพอที่จะทำงานในหน้าที่สำเร็จอย่างมีคุณภาพมากกว่าเดิมหลายเท่า จะไม่มีคำว่าไม่มีเวลา งานเยอะ หรืองานยุ่ง เพราะคำแก้ตัวเหล่านี้เป็นคำพูดของคนไม่รู้จักวางแผนการทำงาน หรือบริหารเวลาไม่เป็น เพราะอันที่จริงเราทุกคนมีเวลาเหลือเฟือที่จะทำทุกอย่างที่ต้องทำ เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่อยากทำทุกอย่าง แต่ความจริงก็คือเราไม่จำเป็นต้องทำทุกเรื่องที่เราทำได้ เราต้องเลือกทำสิ่งที่มีคุณค่า ซึ่งก็คืองานในหน้าที่หลัก มีแต่ทำสิ่งที่ต้องทำเท่านั้น จึงจะสร้างคุณค่าให้ตัวเองและองค์กร ที่เหลือเป็นแค่กิจกรรมขยะที่จรเข้ามาไม่สิ้นสุดเพื่อพรวนเวลาไปจากเรา

มาวางแผนการทำงานกันดีกว่า แล้วเทพแห่งกาลเวลาจะอยู่ข้างเรา ทำให้เรามีเวลาเหลือเฟือเพื่อทำสิ่งดี ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

¹ Carlo Rovelli, Reality is not what it seems, Penguin Random House UK, 2017.

ท่าน้ำเพชร ปานะกิก

ผู้พิพากษาศาลฎีกา

การถ่ายรูปจัดว่าเป็นงานอดิเรกอย่างหนึ่งที่น่าสนใจและนำศึกษาเรียนรู้ ทราบมาว่า ท่านมีความสนใจในการถ่ายรูปมาก ซึ่งเห็นได้จากผลงานการถ่ายรูปผู้พิพากษาในศาลฎีกาของท่าน

จึงขอทราบถึงแรงบันดาลใจที่ทำให้ท่านสนใจหันมาถ่ายรูปว่ามีที่มาที่ไปอย่างไรคะ

เริ่มจากการที่ผมไปเรียน บ.ย.ส. รุ่นที่ 20 เมื่อประมาณปี 2559 ตอนแรกเพื่อน ๆ ที่เรียนจะใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายรูปกัน เมื่อมีกิจกรรมร่วมกัน ผมนำกล้องไปถ่ายรูปเพื่อน ๆ ที่เรียนในรุ่น เพื่อน ๆ ชอบมาก เพราะภาพคมชัดกว่าโทรศัพท์มือถือ ผมเริ่มรู้สึกว่าการถ่ายภาพสามารถช่วยบันทึกความทรงจำให้ชัดเจน และสามารถเก็บบรรยากาศต่าง ๆ ในกิจกรรมที่ทำร่วมกัน ทำให้เพื่อนที่เรียนด้วยกันรู้จักและสนิทสนมกันเร็วขึ้น เมื่อส่งทางไลน์ให้เพื่อน ๆ ดู ทำให้เพื่อน ๆ พึงพอใจและชอบกันมาก ผมเองเวลาถ่ายรูปแล้ว ผมจะดูแล้วดูอีก และอดยิ้มไม่ได้ที่เห็นรูปสวย ๆ ผมก็เลยรู้สึกว่าการถ่ายภาพบุคคลหรือภาพ Portrait มากขึ้น จึงเริ่มซื้ออุปกรณ์เพิ่มเติม เช่น เลนส์ตัวใหม่ เพื่อถ่ายภาพบุคคลโดยเฉพาะ เพราะภาพที่ได้จะเป็นแบบหน้าชัดหลังเบลอ และต่อมาผมไปเรียน วทท. ก็ใช้กล้องถ่ายรูปเพื่อน ๆ โดยเก็บภาพบรรยากาศความทรงจำในระหว่างที่เรียนและทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้รู้จักคุ้นเคยสนิทสนมกันเร็วขึ้น เมื่อมารับราชการเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกา ก็ได้ถ่ายรูปผู้พิพากษาในศาลฎีกา และเจ้าหน้าที่ธุรการก่อนและหลังการทำงานในห้องประชุม และไปสัมภาษณ์ต่างจังหวัด เพื่อบันทึกความทรงจำ และทำให้ได้มีโอกาสรู้จักกันมากขึ้นเช่นกัน และภาพที่ถ่ายจะบันทึกไว้ในไลน์กลุ่ม ภาพเหล่านี้วันเวลาผ่านไปจะเป็นภาพประวัติศาสตร์ ทำให้ผู้พิพากษารุ่นหลังได้เห็นหน้าตาผู้พิพากษาในศาลฎีกายุคปี 2559 ถึง 2561 ผมรู้สึกปลื้มใจและภูมิใจมาก ๆ ที่หลายท่านบอกผมว่า ตัวท่านเองไม่เคยมีภาพสวย ๆ อย่างนี้มาก่อน บางท่านบอกกับผมว่า “ผมโชคดีที่มีหน้าตาดี ภาพจึงออกมาสวย”

ท่านเริ่มถ่ายรูปตั้งแต่เมื่อไร และเริ่มด้วยกล้องรุ่นไหนคะ

ผมเริ่มถ่ายรูปเมื่อประมาณ 30 ปีมาแล้ว แต่เริ่มจริงจังเมื่อ 3 ปีที่ผ่านมา สาเหตุที่รักการถ่ายภาพบุคคล เพราะจากประสบการณ์ที่ผ่านมา ตอนแรกก็ถ่ายรูปทั่ว ๆ ไป แต่ตอนหลังชอบถ่ายรูปบุคคล เพราะเห็นว่าทุกคนเมื่อดูภาพจะชอบดูภาพตัวเองมากกว่าดูภาพคนอื่น และภาพที่ถ่ายกันส่วนใหญ่จะมองเห็นหน้าไม่ชัด จะเห็นหน้าเล็กมาก ใบหน้าชัด ๆ ไม่ค่อยมีคนถ่าย ส่วนใหญ่ผมมักจะชอบถ่ายบรรยากาศ ใบหน้าคนจะเหลือขนาดเล็ก ๆ แต่รูปที่ผมถ่ายมาแต่ละภาพจะเป็นภาพใบหน้าคนชัด ๆ ซึ่งถ่ายมาแล้วมักจะให้ดูก่อนว่าภาพที่ถ่ายมาท่านชอบหรือไม่พอใจหรือไม่ หรือจะให้ถ่ายใหม่ ส่วนใหญ่ภาพที่ถ่ายมามีหลายท่านมักจะนำเอาไปลงโปรไฟล์ ผมดูแล้วเห็นว่า ทุกท่านหน้าตาดีหมดทุกคน เพราะทุกท่านจะมีหน้าตาเป็นแบบของตัวเอง

ปัทมกะ งานอดิเรกสวยเพื่อน CAPTURE YOUR DREAM

พรประภา ทรงฤกษ์

ตำแหน่ง บัณฑิต

ผมถ่ายรูปครั้งแรกเริ่มด้วยกล้องฟิล์มธรรมดาก่อน เมื่อปี 2552 จะใช้กล้อง Canon EOS รุ่น 5D Mark II แต่ตอนนั้นยังใช้เลนส์แค่ 24-105 f 4 ซึ่งเป็นเลนส์ติดกล้องธรรมดา แต่ก็ถือว่าเป็นกล้องใหญ่ (Full Frame) เมื่อเรียน บ.ย.ส. 20 จึงเริ่มซื้ออุปกรณ์เพิ่มเติม เลนส์ตัวใหม่ คือ เลนส์ 50 f 1.2 ที่เหมาะสำหรับถ่ายภาพบุคคล ภาพจะเป็นแบบหน้าชัดหลังเบลอ ใช้อยู่เกือบ 2 ปี เมื่อปี 2560 จึงซื้อกล้อง Canon EOS รุ่น 5D Mark IV ที่ทันสมัยขึ้นและประมวลผลได้เร็วขึ้น ถ่ายภาพได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น สามารถที่จะโหลดรูปที่ถ่ายเข้ามาในโทรศัพท์มือถือโดยทาง Wi-Fi และปัจจุบันผมชอบใช้เลนส์ 85 f 1.2 ซึ่งถือว่าเป็นเลนส์ที่ถ่ายภาพบุคคลที่ดีที่สุดของเลนส์ Canon

ท่านชอบถ่ายรูปประเภทไหนคะ

รูปบุคคลหรือภาพ Portrait ครับ เพราะชอบใบหน้า แววตา ความรู้สึก รอยยิ้ม ยอมรับว่า ผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ธุรการในศาลฎีกายุคนี้หน้าตาดีที่สุภาพจึงถ่ายออกมาสวย ผมไม่ใช่มืออาชีพแต่ชอบถ่ายแบบสนุก ๆ ผมจะถ่ายรูปเร็ว เพราะอาศัยประสบการณ์และความชำนาญ เวลาถ่ายจะกดชัตเตอร์โดยไม่นับ 1 2 3 จะถ่ายแบบไม่ให้อึดใจ หน้าตาของแบบอยากให้อึดใจเป็นธรรมชาติ เช่น กำลังยิ้ม รอยยิ้ม ชอบให้อึดใจด้วยตา ไม่อยากให้อึดใจ และพยายามหาหมากล้องที่ถ่ายแล้วจะทำให้หน้าตาดีที่สุด ชอบถ่ายภาพหน้าคนให้ชัด ฉากหลังให้เบลอ และชอบองค์ประกอบด้านหลังภาพ เพื่อเสริมให้ภาพคนที่ถ่ายเป็นพระเอกหรือนางเอกของภาพ ทำให้ดูแล้วเด่นขึ้นโดยการถ่ายภาพที่มีแสงด้านหลังให้แสงสะท้อนออกมาเป็นโบเก้ (Bokeh) ไม่ชอบภาพด้านหลังเป็นสีพื้น ๆ

ประโยชน์ของการถ่ายรูปเป็นงานอดิเรกมีอะไรบ้างคะ

1. ทำให้ถ่ายรูปและผู้ที่ได้รับการถ่ายรูปมีรูปสวย ๆ
2. มีความสุขเมื่อดูรูปภาพสวย ๆ ที่ถ่ายได้รู้สึกผ่อนคลายความเครียดจากการทำงาน
3. ได้เรียนรู้วิทยาการและเทคโนโลยีใหม่เกี่ยวกับการถ่ายภาพ
4. ได้เก็บภาพความทรงจำเอาไว้ ทำให้เวลานึกถึงอดีตได้เห็นภาพความทรงจำที่ชัดเจนที่สุด
5. นอกจากทำให้เรารู้จักกันและจดจำกัน ยังทำให้สนิทสนมกันมากขึ้น
6. มีรายได้จากการขายรูปทางเว็บไซต์

ขอท่านกรุณาระบุว่าคนที่ท่านหันมาถ่ายรูปเป็นงานอดิเรกเช่นเดียวกับท่านควรเริ่มด้วยอุปกรณ์ประเภทไหน และศึกษาจากที่ไหนคะ

กล้องไม่จำเป็นต้องแพงครับ การศึกษาการถ่ายภาพอาจจะเริ่มจากการถ่ายรูปทางโทรศัพท์มือถือเพราะปัจจุบันนี้โทรศัพท์มือถือสามารถถ่ายภาพได้สวยงาม ๆ ไม่แพงกล้องราคาแพง ๆ และพยายามดูรูปภาพที่ถ่ายมาก ๆ ถ่ายทั่ว ๆ ไปก่อน เพื่อจะรู้ว่าท่านชอบถ่ายภาพแบบใด ภาพบุคคล ภาพวิว ทิวทัศน์ ภาพดอกไม้ ภาพสิ่งของ หรือภาพสัตว์ เมื่อดูภาพที่ถ่ายแล้วควรนำมาพิจารณาเพื่อปรับปรุงแก้ไข สำหรับผมจะศึกษาจากหลายทาง ทั้งจากทางอินเทอร์เน็ต จากหนังสือ จากผู้รู้ และจากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อน ๆ ครับ

รอบรั้วศาลฎีกา

นายชีพ จุลมนต์ ประธานศาลฎีกา ให้เกียรติเป็นประธานเปิดกิจกรรม “ค่ายต้นกล้าตุลาการ” รุ่นที่ 8 ซึ่งจัดโดยกองสารนิเทศและประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลยุติธรรม โดยมีเยาวชน 132 คน จากทั่วประเทศเข้าร่วมกิจกรรม เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2561 ณ ห้องประชุมใหญ่ ศาลฎีกา อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติฯ

นายชีพ จุลมนต์ ประธานศาลฎีกา เป็นประธานในพิธีเปิดการสัมมนาวิชาการระหว่างประเทศเกี่ยวกับกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ ในเรื่องบทบาทของศาลต่างประเทศและศาลไทยในการบังคับใช้กฎหมายการแข่งขันทางการค้า กฎหมายเกี่ยวกับการบล็อกเว็บไซต์ และกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษน้ำมันทางทะเล เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2561 เวลา 09.00 นาฬิกา ณ ห้องวิภาวดีบอลรูม โรงแรมเซ็นทารา แกรนด์ แอท เซ็นทรัลพลาซ่าลาดพร้าว

คณะผู้บริหารสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) และผู้เข้ารับการอบรมหลักสูตร “นักบริหารยุทธศาสตร์การป้องกันและปราบปรามการทุจริตระดับสูง” (นยปส.) รุ่นที่ 9 ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารระดับสูงจากหน่วยงานภาครัฐและรัฐวิสาหกิจ จำนวน 90 คน ได้เข้าศึกษาดูงานศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยมี นายพิศพล พิรุณ ประธานแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกา ให้การต้อนรับและบรรยายสรุป เมื่อวันที่ 10 เมษายน 2561 ณ ห้องประชุมใหญ่ศาลฎีกา อาคารราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติฯ

นายชีพ จุลมนต์ ประธานศาลฎีกาและคณะ ได้เดินทางไปโปรงน้ำพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช เนื่องในโอกาสประเพณีสงกรานต์ วันขึ้นปีใหม่ของไทย เมื่อวันที่ 10 เมษายน 2561 เวลา 09.00 นาฬิกา ณ วัดศรีสุทธาวาสวรวิหาร เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นวัดที่ประดิษฐานพระพุทธรูปพุทธมุนีนาคราช ซึ่งมีความสำคัญต่อการก่อสร้างอาคารที่ทำการศาลฎีกาหลังใหม่

สแกนส์ เรืองบุณ

หัวหน้ากลุ่มงานประชาสัมพันธ์

จุลสารศาลฎีกา กรกฎาคม - กันยายน 2561 | 21

คำถาม

กรณิศูความยื่นฎีกาโดยมิได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกา ภายหลังจากที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 ใช้บังคับแล้ว และศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาเสียเอง ชอบหรือไม่

คำตอบ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้ดังนี้

คำสั่ง (ขออนุญาตฎีกา) ที่ ครพ. 534/2560 ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่า โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้ เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2558 อันเป็นเวลาภายหลังจากที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 ใช้บังคับ ซึ่งการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้กระทำได้ เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา และการขออนุญาตฎีกาให้ยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีนั้น แล้วให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกาดังกล่าวไปยังศาลฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 247 จึงเป็นอำนาจเฉพาะของศาลฎีกาเท่านั้นที่จะพิจารณาสั่งคำร้องและรับฎีกา ที่ศาลชั้นต้นส่งรับฎีกาของโจทก์มาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาจึงชอบที่จะยกคำสั่งของศาลชั้นต้น และมีคำสั่งใหม่ให้ถูกต้องต่อไป และเห็นว่าเมื่อโจทก์ยื่นฎีกาโดยมิได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกามาด้วย จึงไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 247 วรรคสอง จึงมีคำสั่งยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ส่งรับฎีกา และมีคำสั่งไม่รับฎีกาของโจทก์

คำถาม

ภายหลังจากที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 ใช้บังคับแล้ว คู่ความยื่นฎีกาพร้อมกับคำร้องขอให้ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์รับรองให้ฎีกา คำร้องดังกล่าวถือได้ว่า เป็นการขอให้ศาลฎีกาอนุญาตให้ฎีกาตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ ได้หรือไม่

คำตอบ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้ดังนี้

คำสั่ง (ขออนุญาตฎีกา) ที่ ครพ. 543/2560 ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 247 วรรคสอง บัญญัติว่า การขออนุญาตฎีกา ให้ยื่นคำร้องพร้อมกับคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีนั้นภายในกำหนด 1 เดือน นับแต่วันที่ได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ คดีนี้ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 4 ให้คู่ความฟังเมื่อวันที่ 18 เมษายน 2560 และศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นฎีกาให้จำเลยถึงวันที่ 16 มิถุนายน 2560 จำเลยยื่นฎีกาพร้อม

ถามมา-ตอบไป

รัฐพล ทองมาก

หัวหน้าส่วนคำสั่งคำร้อง

พัชรินทร์ นิธิพิเชฐ

หัวหน้าส่วนบริหารจัดการคดี

ยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ภาค 4 รับรองให้ฎีกาเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2560 แต่คำร้องดังกล่าวไม่อาจแปลได้ว่าเป็นการขอให้ศาลฎีกาอนุญาตให้ฎีกาตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ จึงถือว่าจำเลยยื่นฎีกาโดยมิได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกามาด้วย การที่จำเลยมายื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาในภายหลังเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2560 นั้น ถือว่าคำร้องขออนุญาตฎีกาได้ยื่นมาเมื่อล่วงพ้นกำหนดระยะเวลาที่ศาลชั้นต้นขยายให้แล้ว ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 247 วรรคสอง ประกอบมาตรา 23, 246 และ 252 จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องขออนุญาตฎีกา และไม่รับฎีกาของจำเลย

คำถาม

เมื่อคู่ความยื่นฎีกาพร้อมกับคำร้องขออนุญาตฎีกา ภายหลังจากที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2558 ใช้บังคับแล้ว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคำร้องขออนุญาตฎีกาเพียงว่าส่งศาลฎีกาเพื่อพิจารณาสั่ง โดยมิได้สั่งให้ส่งสำเนาคำร้องขออนุญาตฎีกาและคำฟ้องฎีกาให้คู่ความอีกฝ่ายคัดค้าน ชอบหรือไม่

คำตอบ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้ดังนี้

คำสั่ง (ขออนุญาตฎีกา) ที่ ครพ.3/2560 คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในคำร้องขออนุญาตฎีกาของจำเลยที่ 1 เพียงว่า ส่งศาลฎีกาเพื่อพิจารณาสั่ง โดยมิได้สั่งให้ส่งสำเนาคำร้องขออนุญาตฎีกา และคำฟ้องฎีกาให้โจทก์ด้วย อันเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นมิได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการขออนุญาตฎีกาในคดีแพ่ง พ.ศ. 2558 ข้อ 10 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 250 จึงให้ศาลชั้นต้นดำเนินการส่งสำเนาคำร้องขออนุญาตฎีกาและคำฟ้องฎีกาให้โจทก์ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เมื่อโจทก์ยื่นคำคัดค้าน หรือครบกำหนดแล้ว โจทก์ไม่ยื่นคำคัดค้าน ให้ศาลชั้นต้นรับแจ้งศาลฎีกาทราบเพื่อดำเนินการต่อไป ในชั้นนี้เห็นควรให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความศาลฎีกา

รอบรู้ชวนอร่อย

เรื่องสิทธ์ ตันกาญจนานุรักษ์

รองเลขาธิการศาลฎีกา

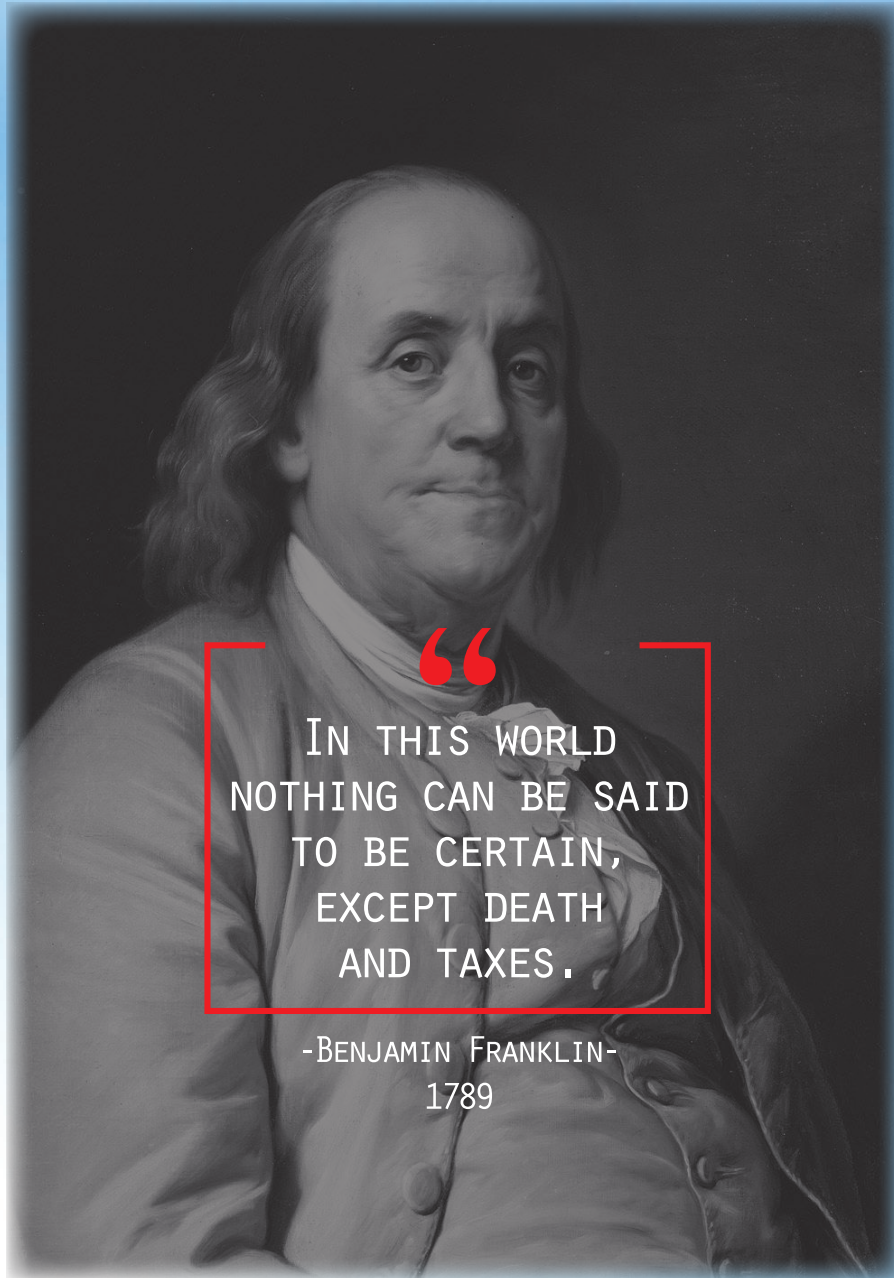

6 เพื่อเป็นการขอบคุณท่านสุวิชา นาควัชร อธิบดีผู้พิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง อดีตผู้บังคับบัญชาที่เคารพรักที่ได้กรุณาให้สัมภาษณ์ลงจุลสารศาลฎีกาฉบับที่แล้ว คงไม่มีอะไรเหมาะไปกว่าพาท่านไปทานของอร่อยในร้านที่ท่านยังไม่เคยไป เมื่อหาเวลาสะดวกตรงกันได้ตอนต้นเดือนเมษายนที่ผ่านมา ก็ชวนท่านน้องครีตัน คงลาภ ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ซึ่ง บก. รู้จักคุ้นเคยมาเนิ่นนานร่วมคณะไปด้วยกัน ออกเดินทางจากอาคารศาลฎีกาก่อนเที่ยงเล็กน้อย มุ่งหน้าเข้าไปยังเมืองทองธานี จนผ่านวงเวียนใต้ทางด่วนภายในเมืองทองธานี ขับตรงไปเรื่อย ๆ แวะติดสปีดไฟแดง ช้างสนามฟุตบอลเอสซีจี สเตเดียม ของทีมเอสซีจี เมืองทอง

ยูโนเต็ต ตรงไปอีกประมาณ 200 เมตร ก็ถึงที่หมาย ร้านอยู่ทางขวาหาไม่ยาก หน้าร้านมีชื่อร้าน “FARADAY” ขนาดพอสังเกตเห็น วางอยู่บนแผ่นไม้ผืนใหญ่สีน้ำตาล จอดรถได้บริเวณหน้าร้าน เปิดประตูกระจกเข้าไป พบเคาน์เตอร์บาร์และตู้โชว์เบเกอรี่ หลังจากเลือกโต๊ะที่เหมาะสม ๆ แล้วก็ลุกไปสั่งอาหารที่เคาน์เตอร์ ร้านนี้ใช้ระบบจ่ายก่อนทานที่หลัง โดยจะแจกอุปกรณ์ชนิดหนึ่งมาให้ มีลักษณะแบนกลม ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณ 5 นิ้ว เมื่อมีไฟกะพริบที่อุปกรณ์ดังกล่าว เป็นอันเข้าใจว่าอาหารเสร็จ พร้อมเสิร์ฟ ก็ต้องลุกเดินไปรับอาหารด้วยตนเอง อาหารร้านนี้เป็นแบบฟิวชั่นฟู้ด เมนูที่สั่งไปได้แก่ สลัดทูน่าน้ำมันงาญี่ปุ่น (129 บาท) สเปกเทตติลาบเป็ด (159 บาท) สเปกเทตติไข่กุ้ง (159 บาท) สเปกเทตติปลาเซลมอนครีมซัน (159 บาท) และผักโขมอบชีส (129 บาท) เข้าใจว่าถ้าเป็นเมนูสเปกเทตติราคาจะเท่ากันหมด ตกท้ายด้วยคาปูชิโนร้อน ชีสพาย และบราวนี่ เป็นที่อึ้งหน้าสำหรับอาหารคงถูกปากท่านอธิบดีถึงกับซื้อกลับบ้านไว้ทานมือเย็นด้วย อยากบอกว่าที่นี่กาแฟรสชาติดี มีเครื่องดื่มหลากหลาย ถ้าผ่านมามาแล้วนี้ควรค่าแก่การแวะมาชิม ตกเย็นมีเบียร์หลากหลายยี่ห้อ และอาหารว่างบริการด้วยนะครับ สอบถามรายละเอียดเส้นทาง และเมนูอาหารได้ที่ 08-1841-4456 เปิดบริการทุกวัน เวลา 10.30-22.00 น. เว้นวันจันทร์วันเดียว

รสชาติอาหาร ★★★★★
บรรยากาศ ★★★★★
ความคุ้มค่า (เงิน) ★★★★★

ภาพจาก https://sl.wikipedia.org/wiki/Benjamin_Franklin